

Huỳnh Dung

TÌNH

* * *

(Tuyển tập truyện ngắn của Huỳnh Dung)

KỶ PHÙNG ĐỊCH THỦ

* *

MỤC LỤC

Chương một: KẺ THÙ BÍ ẨN

Chương hai: NGƯỜI TÌNH NĂM XƯA

Chương ba: ĐỊCH THỦ LỢI HẠI

Chương bốn: XUÔI TAY ĐẦU HÀNG

* * *

Chương một

KẺ THÙ BÍ ẨN

Mấy năm gần đây người Việt tỵ về San-Jose, tiểu bang California mỗi ngày một đông, hoạt động thương trường rầm rộ. Người Mỹ cạnh tranh không lại, dọn đi nơi khác, biến thị trấn này trở thành một Saigon nhỏ, lấy tên là «Little Saigon».

Nơi đây buôn bán phồn thịnh, người người rộn ràng, thật không khác gì một xứ riêng của người Việt trên phần đất này.

Giữa khung cảnh vui tươi nhộn nhịp của Little Saigon sáng hôm ấy không ai hay biết trên tầng lầu 12 của toà cao ốc nằm ngay trung tâm có mười đàn ông và hai phụ nữ đang ngồi quanh cái bàn trong phòng họp với sắc mặt trầm trọng.

Người ngồi đầu bàn ở ghế Chủ-tịch là một đàn ông trẻ tuấn tú, tuổi khoảng 35-36, sắc mặt nghiêm trang, khí thái oai phong.

Bên phải chàng ta là một ông lão trên 70, tóc trắng phơ, hình vóc hơi gầy, song mặt mũi hồng hào, đi đứng nói năng linh hoạt.

Bên trái chàng ta là cô gái, hay nói đúng ra là người đàn bà trẻ đẹp, tuổi khoảng dưới 30. Số còn lại ngoài người đàn bà

trung niên, ai nấy đều là những chàng trai trẻ tuổi dưới 30. Dĩ nhiên họ đều là người Việt Nam.

Họ là ai?

Thật ra cả thành phố này từ người Mỹ đến người Việt đều nghe biết tên họ. Vì họ là những nhân vật quan trọng của cơ sở thương mại to lớn trong vùng: Công ty VICOTY

Công ty VICOTY có 3 Super Market đồ sộ được công nhận là có sản phẩm tốt, hàng hoá đầy đủ, giá bán phải chăng. Nhờ đó mà thu hút khách hàng toàn vùng. Dịch vụ thương mại hàng hàng tháng đến cả triệu mỹ-kim.

Người điều khiển công ty VICOTY chính là anh chàng ngồi đầu bàn với chức vụ Tổng-Giám Đốc tên là Nguyễn Ngọc Long, con trai ông Nguyễn Hiếu Trọng. Chính là ông lão ốm yếu ngồi bên phải chàng ta. Ông giữ vai trò chủ tịch cố vấn cho công ty.

Cô gái trẻ đẹp ngồi bên trái Nguyễn Ngọc Long, là em gái chàng ta, tên Nguyễn Ngọc Lan, giữ chức Tổng quản lý.

Xem thế công ty VICOTY điều khiển bởi hai người con của ông Trọng, còn trẻ. Ngọc Long chưa lập gia đình, Ngọc Lan vừa mới kết hôn được một năm. Cả hai đều là sinh viên tốt nghiệp ngành kinh tế học và ngành quản lý kinh doanh.

Mới đầu ông bà Nguyễn Hiếu Trọng chỉ mở một tiệm bán thực phẩm Á Châu. Dần dần nhờ tài kinh doanh của hai con trong vòng 5 năm ông trở thành nhà đại tư bản, mở công ty VICOTY nhập cảng hàng hoá từ các nơi trên thế giới và nội

địa Mỹ, GiaNãĐại, phân phối cho các chợ Á Châu và 3 chợ siêu thị đồ sộ của gia đình ông, với cái tên VINA.

Còn một người giữ vai trò khá quan trọng của công ty là người đàn ông trẻ thanh lịch ngồi ở đầu bàn đối diện với Nguyễn Ngọc Long, tên là Phạm Trung Dân, giữ chức Phó Giám Đốc, chính là con rể ông Trần Hiếu Trọng.

Sáu người còn lại là 3 GiámĐốc và 3 quản lý của chợ siêu thị VINA.

Buổi họp hôm đó là buổi họp bất thường. Tổng giám đốc triệu tập khẩn cấp các phụ tá cao cấp để bàn gấp kế hoạch chống kẻ thù của công ty.

Người nọ đưa ý kiến, người kia đề nghị... Cuộc bàn bạc từ 8giờ sáng đến 2 giờ trưa vẫn còn trong vòng lẩn quẩn, chưa có kết quả để đưa đến quyết định gì.

Một công ty tên tuổi, hàng hoá được khách hàng khắp nơi trong xứ Mỹ ưa chuộng sao lại có kẻ thù?

Thật ra nghề nào cũng có kẻ thù! Buôn bán đại qui mô, phát đạt nhanh, càng có nhiều kẻ thù. Cho nên một công ty như VICOTY chiếm thị trường to lớn ở một thị trấn đông đảo dân cư đương nhiên phải đối đầu với mọi cạnh tranh thương mại đủ giới: Mỹ, Việt, Hàn, Tàu v.v...

Mấy năm qua nhờ tài «kinh bang tế thế» của chàng Ngọc Long «bách chiến bách thắng» trên thương trường đã đánh ngã các địch thủ trong nghề, ông Hiếu Trọng mới tạo được sản nghiệp đồ sộ đó trong một sớm một chiều.

Thế nhưng lần này kẻ thù của họ hết sức lợi hại, dường như không chỉ muốn cạnh tranh nghề nghiệp, mà cố ý làm suy sụp công ty VICOTY!

Sự kiện này đã khiến cho toàn gia họ Nguyễn điên đảo, nhất là Ngọc Long, bỏ ăn ít ngủ, đầu óc lúc nào cũng căng thẳng vì những kế hoạch đối địch... Có thể nói là lần đầu trong nghề chàng gặp phải một địch thủ lợi hại!

-Kẻ đó là ai?

Câu hỏi này chàng đã hỏi nhiều lần, ngay cả thuê thám tử tư điều tra, vẫn không tìm ra tên tuổi nguồn gốc kẻ muốn phá hoại sản nghiệp gia đình chàng là ai? Người Mỹ, người Việt hay dân tộc nào khác sinh sống trên xứ Mỹ?

Sự tình bắt đầu như vậy...

Cách đây nửa năm, thành phố này bỗng nhiên xuất hiện 3 chợ «Super market» rất đồ sộ to lớn, với cái tên rất đặc biệt «YOU and ME».

Không hiểu vô tình hay cố ý 3 chợ ấy nằm không xa hoặc chênh lệch với chợ VINA. Bất cứ hàng hoá nào chợ VINA có bán, chợ ấy đều có bán, ngay cả thực phẩm đặc biệt của Á Châu!

Điều đáng nói là giá cả tung ra thị trường của các chợ ấy đều thấp hơn chợ VINA, khiến cho khách hàng chợ VINA giảm sút dần dần.

Không nhịn thua, Ngọc Long ra lệnh cho các chợ của mình bán phá giá một số hàng hoá để kéo khách về.

Thế nhưng, hễ chợ VINA sụt giá món hàng nào thì chợ kia tức tốc hạ giá theo và luôn luôn thấp hơn một tí để thu hút khách.

Không là kẻ dễ bị người bắt bí, Ngọc Long tức tốc tung ra chiến dịch: «mua hai tặng một». Thân chủ của VINA quay về được một số thì vài hôm sau chợ «YOU and ME» quăng cáo rầm rộ: «mua một tặng một, mua hai tặng hai».

Thế là Ngọc Long vẫn thua!

Giận căm gan mà không thể cho leo thang chiến dịch «quà tặng», chàng đổi kế hoạch mới là bày những cuộc xổ số với nhiều lô trúng có giá trị. Chiến dịch này thu hút được một số thân chủ, nhưng một tuần sau bỗng thấy chợ «YOU and ME» cho dựng một sân khấu phía trước chợ. Rồi suốt ngày có giàn nhạc trẻ Việt Mỹ thay phiên hoà tấu, ca hát... lúc nhạc Việt, lúc nhạc Âu Mỹ... tung bừng vui nhộn. Khách qua đường đỗ xô lại lại xem, khách mua hàng cũng dón về đó khiến chợ VINA vắng teo!

Trước tình thế đó Ngọc Long triệu một phiên họp khẩn cấp với những nhân vật quan trọng của công ty VICOTY để bàn kế hoạch đối địch.

Quanh bàn họp người này đưa ý này, người kia đưa ý khác... Đã hơn nửa ngày vẫn chưa có kết quả phải đối đầu với kẻ địch thế nào?

Ông Nguyễn Hiếu Trọng từ khi hiện diện nơi bàn họp không mở miệng nói, lúc ấy mới lên tiếng:

- Chúng ta có trăm phương ngàn kế, đối thủ của chúng ta cũng sẽ tìm phương cách đánh lại chúng ta. Ngọc Long à, theo Ba, chúng ta phải giáp mặt kẻ đó để thương lượng và tìm phương pháp dung hoà hoạt động thương mại đôi bên. Con cần giải lý cho họ biết nếu hai phe ganh đua mãi, cả hai sẽ bị phá sản chứ không riêng chúng ta.

Ngọc Long thở dài:

-Như Ba cũng biết, con đã nhờ thám tử tư điều tra kẻ đó. Nhưng mấy tháng qua vẫn chưa tìm ra lai lịch họ tên. Thám tử chỉ biết nhân vật thứ hai làm đại diện cho chủ nhân là một bà Mỹ trung niên, tên Heleni Raye. Ngoại trừ bà này, nhân viên của họ từ Phó Giám Đốc, quản lý, đến người bán hàng, lao công v.v... cả trăm người làm cho «YOU and ME» không ai biết mặt chủ nhân!

Mọi người nghe kể đều châu mày thắc mắc! NgọcLong nói tiếp:

- Thám tử có đọc hỏi cô thư ký riêng của bà Heleni Raye và biết thêm một điều là: «mọi quyết định lớn nhỏ về dịch vụ thương mại đều do chủ nhân ra lệnh trong bóng tối». Có nghĩa là bà Heleni Raye làm rập khuôn theo chỉ thị của chủ nhân.

Ngọc Lan nghe anh nói, bực mình lên tiếng:

- Rõ ràng kẻ đó có mối thù riêng với gia đình ta chứ không phải cạnh tranh nghề nghiệp. Ba và anh Hai thử nhớ xem mấy năm qua có gây oán chuốc thù với ai...

NgọcLong nghiêm giọng ngắt lời em gái:

- Em đừng suy đoán bậy bạ! Gia đình ta nào có gây oán thù với ai chớ? Chúng ta làm ăn minh bạch, chưa hề lần áp tiếm buôn lớn nhỏ nào, cũng không hề hãm hại cá nhân nào thì làm gì có kẻ thù? Hoạt động thương trường đương nhiên bị bọn cùng nghề cạnh tranh. Thế thôi!

Không hiểu vì muốn lấy lòng người vợ mới cưới hay không, Phạm Trung Dân vụt lên tiếng bênh vực cho Ngọc Lan:

- Em Lan nói không sai đâu! Chắc là kẻ nào đó có thù riêng với ai trong gia đình ta. Nếu không thì làm gì «YOU and ME» chỉ cố ý hơn thua với chợ VINA của mình? Ba và anh Hai không để ý thấy điều kỳ lạ sao? Hễ con đường nào có chợ của chúng ta thì nơi đó có chợ «YOU and ME». Thành phố này còn biết bao chợ siêu thị khác cũng vào hàng siêu đẳng, mà đâu có ai bị phá đám một cách trắng trợn như chợ của chúng ta vậy? Huống chi, làm chủ một cơ sở thương mại đại qui mô, chuyện gì người đó phải ẩn mặt giấu tên?

Câu nói của Phạm Trung Dân ai nghe cũng gật đầu công nhận điều suy đoán của Ngọc Lan không phải vô lý.

Người đàn bà duy nhất trong số 3 Giám-Đốc của chợ VINA xen vào:

- Nhất định chủ nhân chợ «YOU and ME» có tư thù với chợ VINA. Chớ cạnh tranh nghề nghiệp không ai có hành động khiêu khích lộ liễu như thế.

Một chàng trẻ tuổi nhất trong phòng họp, giữ chức Quản lý chợ, vụt nói:

- Lạ lắm! Có những món hàng đặc biệt cho người Việt, chỉ có chợ Việt mới bán ra. Vậy mà chợ «YOU and ME» vẫn có bán y như chợ của chúng ta. Tôi nghĩ, nếu chủ nhân không phải là người Việt thì trong những cố vấn hay quản lý của họ chắc chắn là ViệtNam. Vì người Mỹ làm gì biết những món hàng lắt léo đó?

Một Quản lý khác trong phòng cũng lên tiếng phụ họa:

- Điều chú Cường nói đúng lắm! Chắc chắn có người Việt chủ chốt trong việc bỏ hàng.

NgocLong gật đầu:

- Vì họ muốn phá đám mình nên bán rập khuôn những món hàng chợ mình bán ra. Nếu chủ nhân người Mỹ thì không thể nào tìm mua những món hàng đặc biệt ViệtNam đâu! Xem thế chủ nhân hẳn là người Việt hay người Tàu.

NgocLan nói giọng tức giận:

- Chỉ dân mít, hay nói chung dân Á, mới có tranh giành nhỏ mọn bỉ ổi như vậy! Em quyết chắc kẻ đó là ViệtNam!

Lần này Phạm Trung Dân bác bỏ ý kiến của vợ:

- Lẽ nào chủ nhân là người Việt, lại thuê bà Heleni Raye làm đại diện? Thói thường các cơ sở thương mại do ViệtNam làm chủ đều thuê nhân viên người Việt. Anh nghe nói các quản lý của chợ «YOU and ME» đều người Mỹ, ngay cả những nhân viên ngồi «két» tính tiền cũng là người Mỹ.

- Bộ người Việt làm chủ không thuê được nhân viên người Mỹ sao?

- Đương nhiên là được! Nhưng chủ Việt không thuê nhân viên Mỹ vì điều kiện thuê họ không dễ dãi như đối với Việt kiều. Huống chi, một cơ sở thương mại to lớn như vậy mà chỉ toàn người Mỹ điều hành thì chủ nhân sao có thể là người Việt được chứ?

Ngọc Lan nguyệt chông:

- Vì kẻ đó có mưu đồ mới ẩn mặt giấu tên, thuê người Mỹ để che mắt chúng ta, mà cũng để chúng ta e dè không dám đối đầu với thị trường của họ. Bởi vì chỉ có người Việt mới có tính gây gổ đố kỵ nhau. Cho nên em quyết chắc kẻ bí mật đó là người Việt.

Ông Nguyễn Hiếu Trọng không muốn con gái và con rể cãi nhau, liền xem vào:

- Hai con đừng cãi nhau nữa! Người Mỹ, người Việt hay người gì gì... cũng là kẻ muốn phá hoại thương trường của chúng ta! Theo ý ba, Ngọc Long nên tìm gặp chủ nhân hay người đại diện của họ mà thương lượng. Nếu không giải quyết được thì chúng ta nhẫn nhục chịu đựng ế ẩm một thời gian, mặc tình bọn họ lập giàn nhạc ca hát dụ khách. Ba tin rằng, trong vài tháng vài tuần thiên hạ nhàm chán, lúc ấy thân chủ cũ của chúng ta quay về, cũng là lúc chúng ta tung ra hàng hoá giá thật thấp để trả đũa họ.

Ngọc Long thở ra:

- Con cũng đã dự tính điều này. Chỉ hiềm là 6 tháng qua huê lợi giảm sút 60%. Hàng trong kho ứ đọng, một số hư thúi, một số quá hạn ngày... Con đã phải ra lệnh vứt bỏ. Con cũng đã đình chỉ nhập cảng những thực phẩm tươi từ Thái Lan, HongKong, Tân Gia Ba... Nhưng đây chỉ là biện pháp tạm thời, vì nếu chợ chúng ta không có đầy đủ các loại hàng sẽ dần dần mất khách. Bởi thế nếu kẻ thù còn sức đánh chúng ta lâu dài, thì các chợ của VINA sẽ đóng cửa và công ty VICOTY cũng sập tiệm luôn!

Thấy cha dương mắt lo âu nhìn mình, Ngọc Long vội vàng tiếp:

- Nhưng Ba chớ quá lo! Còn một phương cách duy nhất không để bọn ấy ăn cướp thị trường của chúng ta là Ba cho phép con hy sinh số hàng tồn trữ trong kho. Có nghĩa là chợ chúng ta vừa bán vừa cho. Làm như thế tất nhiên chúng ta sẽ lỗ vốn. Nhưng muốn thắng trận này chúng ta phải chịu thiệt trước.

Rồi chàng cười cười nói với cha, vừa cũng để nhấn nhủ mọi người:

- Nói cho cùng nếu con vẫn thua keo này thì chúng ta đòi qua Texas hay Tiểu bang nào khác. Chớ như ở lại đây để nhìn họ từ từ nuốt chửng mình, con làm sao chịu nổi? Con là trai, chiến trường nào cũng phải tung hoành ngang dọc, chớ có đầu rút cổ thương lượng nhịn nhục với địch thì đâu xứng đáng làm đàn ông? Vậy con xin Ba đừng có ý nghĩ muốn con phải gặp mặt kẻ thù thương lượng điều gì.

Ngọc Long nói một hơi dài, ông Hiếu Trọng còn đang suy nghĩ chưa kịp có quyết định nào. Thành linh có tiếng gõ cửa.

Một người Mỹ dáng dấp nhỏ thó, tuổi khoảng 30, râu quay hàm, hé cửa lộ mắt nhìn vô... NgọcLong vừa trông thấy người ấy, mừng rỡ kêu lên:

- À, ông thám-tử hãy vào đi! Bữa nay ông có tìm thêm được manh mối gì không?

Người ấy lắc đầu nói:

- Rất tiếc tôi chưa điều tra ra lai lịch nhân vật đó. Hôm nay tôi đến đây chỉ để cho ông biết thêm một điều kỳ lạ là: «ngoại trừ những lao công khuân vác là đàn ông, còn nhân viên các cấp lớn nhỏ của «YOU and ME» đều là phái nữ». Điều này khiến tôi nghi ngờ chủ nhân là phái nữ. Tôi đã gặp mặt bà Heleni Raye và xin được gặp chủ nhân của bà. Bà ta nói với tôi: «Nếu muốn gặp chủ nhân phải viết thư nêu lý do. Nếu có lý do chính đáng người ấy sẽ chấp thuận một cuộc hẹn để gặp mặt».

Ông HiếuTrọng nghe ông Thám-tử báo cáo về đối thủ cạnh tranh, liền bảo NgọcLan:

- Theo lời ông Thám-tử vừa kể, chắc chắn chủ nhân «YOU and ME» là đàn bà. Vậy con đại diện công ty mình, chính thức xin hội kiến với người ấy. Đàn bà con gái gặp nhau nói chuyện dễ dàng hơn. May ra hai bên xoá bỏ những cạnh tranh và cùng tìm giải pháp tốt đẹp cho thương mại cả hai.

Ngọc Lan giẫy nảy:

- Thôi đi! Con không lãnh vụ này đâu Ba! Việc gặp mặt kẻ đó để thương lượng, Ba nên bảo anh Hai đi. Nếu anh không muốn thì hãy để anh Dân.

Ông Hiếu Trọng cau mày hỏi con gái, giọng hơi giận:

- Vì sao con từ chối? Gia sản này không phải con cũng có phần sao?

- Trong đời con ký nhất là giao tiếp với đàn bà con gái, nhất là hạng gái già. Cho nên nếu «kẻ thù bí ẩn» đó là đàn bà, hay gái già, thì chắc chắn cuộc thương lượng sẽ không có kết quả tốt đâu! Vậy nên Ba hãy để anh Hai hoặc anh Dân đi gặp người đó. Bởi vì tâm lý chung đàn bà đó ký đàn bà, nhưng lại dễ dàng bị khuất phục trước đàn ông.

Nói đến đó Ngọc Lan vụt cười khúc khích, tiếp:

- Anh Hai chưa vợ lại đẹp trai, con tin chắc bà nào cô nào khi thấy mặt anh cũng xuôi tay đầu hàng, không dám chống đối bầy trò gì nữa đâu!

Mọi người trong phòng họp nghe Ngọc Lan nói đều cười rộ lên. Dĩ nhiên họ «cười» không phải chế nhạo ông Tổng Giám Đốc, mà có lẽ phụ họa lời nói của Ngọc Lan. Nhưng Ngọc Long không cười, nhìn em gái với ánh mắt thật sắc, nghiêm giọng bảo:

- Em nên nói chuyện đứng đắn một chút. Ba sai em làm việc đó, em hãy vâng lời Ba, đừng viển vông này nọ. Em thử nghĩ xem, một người chủ chỉ thích đàn bà con gái làm cộng sự viên của mình thì đâu thuộc loại người thích giáp mặt với đàn

ông để bàn bạc? Huống chi anh với chức vị Tổng Giám Đốc của VICOTY, chẳng lẽ đi cầu cạnh người ta buông tha mình? Ý Ba muốn thương lượng với người đó, anh không chống đối việc em đi gặp họ. Giả như việc cuộc bàn bạc không thành, anh sẵn sàng đấu với kẻ đó đến cùng.

Ông Nguyễn Hiếu Trọng rất nể con trai. Tuy ông làm chủ, nhưng từ khi Ngọc Long trưởng thành tốt nghiệp Đại học, ông giao cho Ngọc Long điều khiển thương mại. Nhờ tài trí của Ngọc Long mà ông có được sản nghiệp đồ sộ hiện nay. Cho nên những gì chàng quyết định làm ông không cấm cản và để chàng toàn quyền. Bởi thế lời của chàng coi như là lệnh! Phiên họp tới đó kể như kết thúc!

Ngọc Long đứng lên tuyên bố:

- Buổi họp hôm nay bế mạc tại đây. Xin mọi người an tâm lo phần việc của mình, chờ Ngọc Lan tiếp xúc với chủ nhân «YOU and ME» xem tình hình bên đó thế nào? Sau đó chúng ta sẽ có kế hoạch thích ứng cho chợ của chúng ta trong những ngày sắp tới.

Dứt lời, chàng rời bàn họp đi tới trò chuyện với thám tử Mỹ, đồng thời cũng để trao cho ông ta tám ngàn phiếu tiền công.

Chàng tiễn chân viên thám tử đến cầu thang máy trở vào phòng họp thì những cộng sự viên đều đã đi hết, chỉ còn cha với em rể em gái còn ở lại chờ chàng. Chàng nhíu mày hỏi:

- Đã trễ quá rồi, ba và hai em còn chờ gì nữa mà không về nhà ăn trưa, kéo má chờ đợi?

NgọcLan nũng nịu:

- Ai cũng đói bụng muốn xiu mà phải chờ anh để cùng về nhà chứ bộ?

NgọcLong nói với cha:

- Ba về nhà với hai đứa nó đi. Trưa nay con có việc phải làm.

Ông HiếuTrọng khoác tay bảo:

- Con hãy cùng về nhà. Việc tới đâu hay tới đó, chớ quá lo lắng mà bỏ ăn.

NgọcLong cười dòn:

- Ba đừng lo! Con không vì kẻ thù mà nhịn đói đâu! Chỉ vì cuộc họp kéo dài, con sắp đến giờ hẹn với GiámĐốc Ngân Hàng nên không thể theo Ba và hai em về nhà. Bữa nay con sẽ ăn trưa ở nhà hàng Mỹ.

Chàng quay sang em rể và em gái:

- Trưa nay hai em không cần phải trở lại văn phòng.

NgọcLan gật đầu, còn Phạm trung Dân thì lắc đầu nói:

- Em lái xe đưa Ba và em Lan về nhà ăn trưa, sau đó em còn nhiều việc phải làm nên sẽ trở lại văn phòng.

NgọcLong nói:

- Được lắm! Có phụ tá siêng năng như em, anh còn sợ gì mà không ra trận chống địch?

Mọi người cùng cười sau câu nói dí dỏm của Ngọc Long, mỗi bận lòng như không còn nữa!

* * *

(Xem tiếp chương hai: Người Tình Năm Xưa)

Chương hai

NGƯỜI TÌNH NĂM XƯA

Chờ cha và em gái em rẽ khuất bóng ở cầu thang máy, Ngọc Long mới trở vào văn phòng mình ngồi thừ trên ghế với những nghi vấn lớn vờn trong đầu...

«Kẻ muốn làm suy sụp công ty VICOTY có thể vì tư thù.

«Kẻ đó có thể là phụ nữ.

«Kẻ đó có thể là người Việt.

Đúng vậy! Suy gẫm những nhận xét của mọi người trong buổi họp thì kẻ thù bí ẩn nhất định phù hợp với ba điểm ấy. Chàng nhủ thầm:

- Cá nhân ta không có kẻ thù. Nhưng biết đâu trong quá khứ cha mẹ ta lúc khởi đầu thương mại đã gây thù chuốc oán với ai đó? Giờ đây thấy VICOTY phát đạt họ càng ganh tức, nên cố tình phá hoại việc làm ăn của cha mẹ ta chẳng?

Nhớ đến hành động gần như trêu tức của chủ nhân «YOU and ME», Ngọc Long nghe cơn giận trong lòng bùng bùng lên. Phút giây đó... chàng quyết chống với kẻ nào đó... đến cùng, dù phải phá sản!

Ngồi chờ một lúc với tâm sự trầm trầm, NgọcLong chợt nhớ đến giờ hẹn với Giám đốc Ngân Hàng. Chàng uể oải đứng lên đi ra ngoài. Chàng vừa khép cửa văn phòng mình thì đã thấy nhân viên nhân viên VICOTY trở lại văn phòng làm việc sau bữa ăn trưa.

Chàng căn dặn cô thư ký riêng của mình vài điều, rồi lấy thang máy xuống nhà đi thẳng ra đường lộ.

Vì văn phòng VICOTY đặt tại toà cao ốc ngay trung tâm thành phố, các cơ sở thương mại, ngân hàng, tiệm buôn v.v... đều xúm xít quanh đó, nên NgọcLong không phải lấy xe.

Chàng lững thững đi bộ đến ngân hàng, vừa đi vừa nghĩ:

«- Sáu tháng qua chợ «YOU and ME» bán phá giá hàng hoá để đánh ngã công ty VICOTY và chợ VINA. Như thế kẻ muốn hại ta tuy thắng, nhưng chắc chắn thiệt hại nặng nề. Xem ra kẻ đó nếu không giàu có tỉ phú, chắc hẳn là một kẻ điên khùng! Cũng có thể là một kẻ háu thắng, bệnh thần kinh!»

Đang nghĩ ngợi lung tung trong đầu... thành linh Ngọc Long bị dội ngược bởi một người từ chiếc xe đậu bên lề đường mở cửa chui ra, hấp tấp chạy tới đâm sầm vào người chàng. Đầu của kẻ đó bổ lên trán chàng một cú khá mạnh, khiến chàng chao đảo suýt ngã, trán nổi u lên.

Ngọc Long còn đang chới với chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị kẻ kia mắng tới tấp:

- Bộ mù rồi sao? Thấy đàn bà đi gấp mà không biết tránh?

Một câu nói tiếng Việt! Một giọng nói của phụ nữ! Câu nói của một đồng hương ngang ngược nhất trên đời!

Nếu là ngày nào khác NgọcLong đã lẳng lặng bước đi, không thềm cãi lầy với hạng người không biết lý lẽ phải trái đó.

Bữa nay trong lòng đang ưu phiền bực bội, chàng không nhin, trừng mắt hỏi lại:

- Bộ không có giáo dục sao? Đụng người ta thiếu điều bẻ trán mà không biết xin lỗi? Đồ đàn bà...

Câu nói dứt ngang, ánh mắt giận dữ biến mất, sắc mặt chàng lúc đó biến đổi một cách lạ kỳ, đôi mắt mở to, miệng há ra...

Chùng như khi nhận ra con người trước mắt chàng bàng hoàng sững sờ, đứng chết trân nhìn trơ tráo người đó...

Kẻ đó dĩ nhiên là một cô gái, hay nói đúng ra là một người đàn bà trẻ, ăn mặc thật sang trọng, dung nhan mỹ lệ, hình dáng kiêu kỳ, một tay xách cặp giấy, một tay xách bóp đầm...

Sau cái chạm mạnh, toàn thân cô ta ngã chúi vào người NgọcLong, đầu cô ta đập lên trán chàng vang lên một tiếng «bốp» nặng nề như búa bổ. Cũng may NgọcLong giữ được thế đứng, cả hai không bị té xuống và cô ta nằm trọn trong vòng tay chàng.

Vừa đứng thẳng người, cô ta vùng khỏi vòng tay kẻ kia, mắng tới tấp nạn nhân của mình, nên chẳng kịp nhìn mặt mày kẻ đó ra sao?

Chừng nghe chửi mình «vô giáo dục», cô sùng sộ trừng mắt nhìn đối phương...

Rồi sắc mặt cô cũng không khác gì sắc mặt của Ngọc Long, bàng hoàng... sững sờ...

Không biết tình trạng kéo dài bao lâu?

Chỉ biết rằng khi NgọcLong mở miệng kêu được ba tiếng:

- Kiều Dung em!

Nàng ấy đã ngoe nguẩy bước đi. NgọcLong rượt theo, chụp cánh tay nàng giữ lại, nói lắp bắp:

- KiềuDung! Là em... là em phải không KiềuDung? Em... em hiện sống ở thành phố này sao? Bấy lâu nay em ở đâu? Em có biết anh tìm kiếm em đến mỗi mòn không? Em có biết anh lúc nào cũng nhớ đến em... Anh... anh không ngừng yêu em...

Giọng chàng rời rạc cảm xúc, nói không thành câu. Không rõ cô gái có nghe để tâm chàng nói gì không?

Cô nhìn NgọcLong bằng ánh mắt khó tả bằng lời, dường như trong đó có chứa chất muôn ngàn thương yêu, xen lẫn nỗi oán hờn?

Cô ta vượt cánh tay mình khỏi bàn tay Ngọc Long, nguyệt chàng với đuôi mắt dài hàng ngàn cây số. Đôi môi hồng xinh đẹp của cô chu ra:

- Xí!

Sau tiếng «xí» nghe chua hơn giấm, cô lại ngoe ngậy bước đi. NgọcLong bước theo nài nỉ:

- Đã 10 năm rồi chúng ta không thấy mặt nhau. Sao em lại lạnh nhạt với anh quá vậy? Anh thật tình không hiểu lý do gì em giận anh?

Người đẹp vẫn bộ mặt dửng dăng, không nói lời nào ngoài tiếng «xí» lần thứ hai.

NgọcLong không nản chí, nắm tay nàng nhỏ nhẹ:

- Bữa nay chúng mình có duyên gặp lại, em cho anh được hỏi thăm em vài điều. Chúng ta vào quán cà phê kia nói chuyện một lát nghe em?

- Người ta không rảnh! Đang đi gấp không thấy sao?

Thấy nàng chịu nói chuyện với mình, dù là nói trống chớ không xưng gọi thân ái, song NgọcLong cũng hết sức vui mừng, ngọt ngào nói:

- Hiện giờ em có việc gấp không rảnh, vậy chúng ta hẹn chiều nay gặp lại em nhé? Anh mời em ăn tối với anh để chúng ta có thời gian bên nhau trò chuyện. Anh có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi em. Anh muốn biết lâu nay em sống ở

đâu? Vì sao năm xưa đột nhiên em bỏ học, biến mất không nói với anh một lời?

Không nghe nàng trả lời, nhưng thấy sắc mặt nàng đã dịu lại, NgọcLong đoán chừng nàng đã bằng lòng buổi hẹn với mình. Chàng liền nói thêm:

- Cho anh biết em ở đâu, chiều nay anh sẽ tới nhà đón em.

- Người ta nghèo lắm, không có nhà.

Nói xong nàng hồi hả băng qua đường. Ngọc Long rượt theo nói:

- Nếu em không cho phép anh tới nhà, vậy hẹn em đến văn phòng làm việc ở công ty của anh nhé? 7 giờ chiều trước cửa công ty VICOTY, em biết chứ?

Câu nói của chàng bị tiếng cười khẩy của KiềuDung ngắt ngang. Rồi nàng chạy vút qua bên kia đường, trước khi ngoái đầu lại tặng chàng một câu đích đáng:

- Ai thèm hẹn với đồ đàn ông kiêu ngạo!

NgọcLong muốn rượt theo, nhưng lúc ấy đèn xanh cho người qua đường đã đổi, chàng đành đứng khựng lại bên này đường, thét lớn lên:

- Anh sẽ chờ em lúc 7 giờ chiều nay ngay tại chỗ này em nhé? Nếu em không tới đúng giờ hẹn anh cũng sẽ đứng đây chờ em suốt đêm.

Nàng mắt hút vào toà cao ốc trước mặt. Không hiểu câu nhắn nhủ của chàng, nàng có nghe lọt vào tai không?

Chàng đứng bên đường ngẩng mặt trông theo... Bỗng chàng lưu ý tòa nhà nàng vừa đi vào không xa lạ với chàng, vì chàng vẫn thường xuyên qua lại con đường này. Đó là một trung tâm shopping, cũng là nơi có nhiều văn phòng của các cơ sở thương mại nổi tiếng trong vùng.

NgọcLong tự hỏi:

«- Chẳng lẽ nàng vào đó để mua sắm?

Rồi chàng tự trả lời:

«- Không! Xem cách ăn mặc và thái độ hấp tấp vội vàng của nàng không phải là người đi bát phố mua sắm. Chắc hẳn nàng đang làm việc cho hãng sở nào có văn phòng trong toà nhà đó, vì giờ này đúng là giờ làm việc.

Ngọc Long lại thắc mắc:

«- Nàng hiện làm việc cho ai? Vùng thị trấn Little Saigon ai cũng biết Tổng Giám Đốc của đại công ty VICOTY tên Nguyễn ngọc Long. Nếu Kiều Dung sống ở đây, làm việc ở đây, lẽ nào không nghe biết về ta? Tại sao nàng không đến tìm ta?»

Lần này chàng không thể giải đáp được những thắc mắc trong lòng!

Tối nay!

Phải! Tối nay khi gặp lại Kiều Dung chàng sẽ hỏi nàng mọi sự! Chàng nóng lòng chờ đợi cuộc hội ngộ tối nay.

Bỗng dưng chàng chồm chím cười một mình khi nhớ những lời ngang ngược của nàng lúc nãy, tự nhủ:

«- Hơn mười năm không gặp, nàng vẫn trẻ đẹp và bướng bỉnh ngang chướng như xưa! Thật lạ lùng!»

Kỷ niệm xưa vụt quay về...

Thuở ấy Ngọc long và Kiều Dung đều là sinh viên ở Harvard–Boston. Cả hai cùng học ngành «kinh tế» và «quản lý kinh doanh». Chàng đến từ Cali còn Kiều Dung thì từ Paris. Vì cả hai đều là sinh viên đến từ xa nên họ phải thuê phòng trọ dành cho sinh viên. Khi chàng học năm chót thì Kiều Dung mới vào năm thứ nhất, tuy khác lớp nhưng học cùng Thầy nên chạm mặt thường xuyên, nhất là nhà trọ của cả hai rất gần nhau. Rồi từ chỗ bạn cùng trường cả hai trở nên thân thiết và trở thành đôi tình nhân khăng khít chỉ trong một thời gian ngắn.

Có thể nói họ là cặp nhân tình rất xứng đôi về tài sắc. Chàng đẹp trai, từ dung mạo đến hình hài. Nàng yêu kiều mỹ lệ như người mẫu. Họ yêu nhau đậm đà, ngày ngày quấn quýt bên nhau không rời. Dù vậy chàng và nàng thỉnh thoảng vẫn hục hặc gây gổ vì ý kiến bất đồng. Tính Kiều Dung rất bướng bỉnh và hiếu thắng. Khi cả hai bên nhau, lúc chuyện trò, nếu Ngọc Long lỡ miệng nói lời nào chạm đến nàng, nàng giận chàng cả tháng không thèm hẹn hò, không cho gặp mặt. Đôi khi nàng còn chọc tức Ngọc Long bằng cách cặp kè với những chàng trai khác để chọc ghen.

Nhưng lần sau cùng vào cuối năm ấy nàng biến mất khỏi trường, không nói một lời với chàng. Ngọc Long không rõ lý do vì sao?

Câu chuyện hôm đó bắt đầu như vậy...

Trưa ấy giữa đám bạn ngồi tán gẫu ở khuông viên Đại học sau giờ nghỉ trưa, Ngọc Long hứng chí nói thao thao với mấy thằng bạn của mình:

- Điều khiển một cơ sở thương mại khó vạn lần hơn điều binh khiển tướng ở chiến trường. Bởi vì vị tướng chỉ huy «trận địa» chỉ phải chống lại một phe kẻ thù mà ông biết là ai, ở đâu? Còn ngành chúng ta, phải đánh hàng trăm hàng ngàn kẻ thù cùng nghề, mà ít khi biết rõ kẻ địch ở đâu, là ai? Nên có thể nói chúng ta sẽ là những vị tướng chỉ huy trên thương trường, đối đầu với địch thủ vô hình. Nghề này đàn ông con trai mới làm nổi, chớ đàn bà con gái học ngành này không đủ sức đối đầu dù với một kẻ thù. Đừng nói chi nếu các nàng bị hàng ngàn kẻ thù bao vây tứ phía... chắc chỉ biết ôm mặt khóc rồi đành phải xuôi tay bỏ nghề, dẹp tiệm luôn!

Đang lúc cười cười nói nói rất là cao hứng với đám bạn, Ngọc Long quên mất có Kiều Dung ngồi bên cạnh. Chừng nghe nàng lên tiếng:

- Xí! Đàn ông con trai là cái thứ gì chớ? Vào thế kỷ 21 này có nghề nào đàn bà không làm được?

Ngọc Long cười hề hề, nói chọc thêm:

- Đàn bà làm nghề nào cũng được, ngoài việc làm tướng cầm quân ra trận. Điều khiển cơ sở thương mại khó hơn cầm

quân đánh giặc nên anh mới nói «quản lý kinh doanh» không là nghề của đàn bà. Em chọn cùng ngành học với tụi anh là sai đường rồi!

Mấy thằng bạn của NgọcLong thấy KiềuDung giận dữ, càng muốn trêu phá nàng, nói hùa theo:

- Ngọc Long nói phải đấy! Đàn bà con gái nên học nghề y chữa bệnh cho trẻ con, hoặc làm cô giáo dạy đám trẻ. Tốt hơn hết nên học nghề làm bếp để hậu chồng...

Nghe bọn con trai dỡ giọng khinh khi đàn bà con gái, KiềuDung đỏ quau, lớn tiếng:

- Im miệng các anh đi! Đừng tưởng đàn ông con trai là ngon! Đàn bà không cầm quân ra trận hả? Trong lịch sử nước ta, hai bà Trưng, bà Triệu đã làm gì khi mà bọn đàn ông cả nước nhắm mắt chịu đòn trước kẻ thù? Còn nữa, nàng Jeanne D'Arc của Pháp làm gì? Thời đại xưa mà đàn bà còn oai phong làm những việc kinh thiên như vậy. Ngày nay trên chính trường, trên thương trường... có biết bao đàn bà trên thế giới đứng đầu và điều hành mọi lãnh vực tài giỏi hơn cả bọn đàn ông? Bà Thủ tướng Đức, bà Thủ-tướng Anh, bà Chủ tịch liên minh Âu Châu v.v... Tóm lại trong xã hội ngày nay bất cứ nghề nào đàn bà cũng làm được, còn đàn ông có nghề «cóc làm được».

Thấy KiềuDung càng nói càng giận, đám bạn NgọcLong cười rộ lên, một chàng lên tiếng hỏi:

- Có nghề nào đàn ông không làm được, em nói cho tụi anh nghe thử coi?

KiềuDung ngẩn ngơ suy nghĩ một lúc vẫn không nhớ ra nghề nào đàn ông không làm được, nên nói bừa:

- Thì là nghề làm vú em đó. Người ta đều gọi «bà vú» chứ có khi nào các anh nghe nói đến «ông vú» chưa?

Đám bạn của Ngọc Long nghe Kiều Dung nói đều cười nghiêng ngữa một lúc lâu mới nín. Rồi một chàng khác vừa cười vừa nói chọc:

- Em nói là không có «ông vú» à? Có nhiều sinh viên muốn kiếm thêm tiền tiêu vặt đã làm nghề «babysitter» trong dịp nghỉ hè. Chính anh đây cũng từng làm «ông vú» đó Kiều Dung ơi!

Dĩ nhiên anh chàng nói đúng sự thật. KiềuDung cũng biết rõ điều này. Đáng lý nàng cười xòa cho vui vẻ cả làng. Thế nhưng nàng có tính bướng bỉnh không thích bị thua, nên ngoe ngoáy bỏ đi, sau khi nói:

- Đàn ông các anh là cái thứ gì mà làm phách chó?

NgọcLong biết phen này nàng sẽ giận chàng cả tháng! Chàng chắc sẽ phải tạ tội dài dài...!! Chàng tin sau đó chàng và nàng sẽ yêu thương đậm đà như trước.

Đã quen lắm về tính nết của người yêu nên hôm đó Ngọc Long không hỏi hỏi tìm Kiều Dung để tạ tội.

Mấy tuần liên tiếp không thấy bóng nàng ở Đại học, mà điện thoại nàng cũng không nghe, NgọcLong đành nín thở chờ đợi, cố lánh mặt chàng như những lần hôn giỗ trước, nên không lo

lắng lẩm. Và lại sắp sửa thi ra trường, chàng cần thì giờ cho việc học nên cũng nén lòng không tìm gặp người yêu.

Cuối tháng sau là kỳ thi tốt nghiệp, chàng đậu với điểm cao, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Chàng hớn hờ chạy đến nhà trọ tìm Kiều Dung để báo tin vui.

Thế nhưng khi chàng đến phòng trọ của nàng, cô bạn cùng phòng với Kiều Dung cho chàng biết Kiều Dung đã bỏ học về Paris từ hơn tháng nay rồi. Chính cô cũng không hiểu lý do Kiều Dung bỏ học vào lúc sắp đến kỳ thi cuối năm và trở về Paris hối hả như vậy!

Ngọc Long không tin vì câu nói đùa của chàng và đám bạn mà Kiều Dung tức giận bỏ đi. Chàng nghĩ, nàng trở về Pháp có lẽ để đoàn tụ với cha mẹ, hoặc trong gia đình có sự cố. Là bạn trai của nàng, chàng biết rõ Kiều Dung sinh trưởng và lớn lên ở Paris. Cha mẹ nàng lập nghiệp ở Paris trước ngày cộng sản vào Nam. Sau khi Ngọc Dung tốt nghiệp Kinh tế học ở Paris thì qua Harvard ở Boston học tiếp về ngành quản lý kinh doanh. Việc nàng trở về Pháp sinh sống hay đoàn tụ gia đình không có gì phải ngạc nhiên. Chỉ có điều nàng bỏ học dở chừng, rời Đại học không từ già bạn bè, lại vào lúc sắp đến kỳ thi cuối năm, thì hẳn có một nguyên nhân quan trọng khiến nàng bỏ đi thình lình như vậy.

Nàng ra đi để lại trong lòng Ngọc Long bao nhiêu thắc mắc và vô vàn thương nhớ.

Từ đó chàng đề tâm tìm kiếm nàng. Chàng dò hỏi bạn bè, người quen ở Mỹ... ở Pháp... Nhưng không một ai hay biết tin tức gì về Kiều Dung, y như nàng biến mất khỏi thế gian!

Mười năm trôi qua... chàng sống trong đau khổ và thương nhớ người tình năm xưa, con tim như khô héo cần cỗi! Quanh chàng có biết bao nhiêu gái đẹp, thực nữ cũng có, tài trí cũng có... nhưng chàng không quên được mối tình đầu để có thể yêu được người con gái nào khác.

Đó là lý do đã 36 tuổi với chức vị Tổng Giám Đốc, điều hành một cơ sở thương mại to lớn như công ty VICOTY, tiếng tăm lừng lẫy, tiền bạc dư thừa... NgọcLong vẫn chưa vợ và không có người tình! Chàng trở thành nhân vật máu lạnh, một vị tướng vô địch trên thương trường.

Thế nhưng sáu tháng qua chàng lâm vào cuộc chiến cam go, đối đầu với kẻ địch bí ẩn cố ý phá hoại công ty VICOTY. Giữa lúc tâm trí căng thẳng và bực bội, vô tình chàng gặp lại KiềuDung người tình năm xưa, NgọcLong có cảm tưởng như bao nhiêu ưu tư phiền muộn đều tiêu tan hết!

Bây giờ chàng mới thấy rõ tiền tài và danh vọng mà thiếu tình yêu thì cuộc đời trở thành vô nghĩa!

Hơn mười năm qua chàng say chiến thắng trên thương trường, không có giờ để nghe con tim thao thức trống lạnh. Sáu tháng nay bận rộn chống trả địch thủ lợi hại trong nghề, chàng cảm thấy mệt mỏi từ tinh thần đến thể xác.

Lúc này chàng rất cần tình yêu để có được niềm vui và lòng hăng say phấn đấu.

Sự xuất hiện của Kiều Dung trong lúc này quả là may mắn trong đời chàng.

«- Nàng thật là cứu tinh của ta! Kiều Dung! Em đúng là cứu tinh của anh!»

Chàng lâm bầm trong miệng câu nói ấy không biết bao nhiêu lần và trong lòng náo nức về cuộc hẹn với nàng tối nay...

* *

Mặc dù hẹn với KiềuDung 7 giờ chiều, mà vừa hơn 6 giờ chàng đã đã hồi hả đến chỗ hẹn.

Chàng để xe tại bãi đậu xe dưới hầm toà nhà VICOTY và thả bộ trên con đường chàng đi khi sáng, vừa đi vừa huýt sáo một bản nhạc vui.

Từ mười năm qua chưa lúc nào NgọcLong nghe lòng phơi phơi vui tươi như thế! Chàng ăn mặc thật chải chuốt, trên tay ôm boa hồng đỏ thật tươi đẹp, chốc chốc nhìn đồng hồ.

Thời gian trôi qua chậm chậm... Một phút... năm phút... 30 phút... Rồi đến 1 giờ... 2 giờ...

Tuy khi sáng chàng nói với nàng «sẽ chờ nàng suốt đêm», nhưng chàng vẫn hy vọng nàng đến đúng hẹn. Nào đâu giờ hẹn đã qua lâu rồi, mà người xưa vẫn biến biệt tâm hơi!

Trời đã tối hẳn. Gió đêm lành lạnh. Phố phường đã vắng người đi. Xe qua lại trên đường cũng bắt đầu thưa thớt... Và lòng chàng cũng bắt đầu héo rũ như bó hoa hồng trên tay!

Chàng khốn khổ gọi thầm:

- Kiều Dung em ơi! Mười năm cách biệt, nhưng anh vẫn yêu em đậm đà như xưa. Em nữa nào bỏ rơi anh đêm nay sao?

Trong cơn tuyệt vọng, thành linh NgọcLong nghe tiếng động cơ xe dừng máy và giọng nói quen thuộc loang trong gió:

- Ê! Đàn ông kiêu ngạo kia! Bộ điên rồi sao mà đứng đây đến giờ này? Muốn trúng sưng chết hả?

Nghe giọng nói quen thuộc, chàng giựt mình nhìn ra đường thấy KiềuDung lộ mặt qua cửa kính xe gọi mình. Chàng mừng rỡ kêu lên:

- Em! Em tới à? Anh tưởng em không tới, chắc anh chết mất!

Nàng nguyt với đuôi mắt thật dài:

- Lần sau đừng hòng người ta tới. Thật là đồ đàn ông lì lợm phát ghét!

Tuy nàng nói «ghét» nhưng chàng lại nghe thấy giọng nói và bộ mặt nàng thật đáng yêu. Chàng cười hít hít, chạy tới mở cửa xe vào ngồi bên cạnh, vừa đặt bó hoa lên băng ghế sau, vừa nói:

- Chờ em đến mòn mỏi hồn xác. Cả anh lẫn hoa đều héo rũ. Em tàn nhẫn lắm!

KiềuDung chu miệng:

- Xí! Người ta có hứa hẹn với ai gì đâu mà than van oán trách? Chỉ vì vô tình chạy xe qua đây thấy có kẻ ngốc đứng đờ đờ đó mới kêu gọi cho quá giang.

NgọcLong không tin nàng nói thật, song không cãi, âu yếm bảo:

- Thôi được! Em tới đây là vô tình chứ không phải vì hẹn với anh. Nhưng chúng ta đã gặp nhau rồi anh muốn ăn mừng cuộc tương phùng. Em thích ăn gì tối nay? Anh để tùy em lựa chọn địa điểm. Anh trân trọng mời em.

KiềuDung không nói, nhân ga vút xe chạy tới. Nhưng nàng không chạy đâu xa, quẹo vào bãi đậu của khách sạn Hilton tại khu đó.

NgọcLong ngạc nhiên hỏi:

- A! Em ghé khách sạn làm gì? Bộ em ngụ ở đó à?

KiềuDung bều môi:

- Người ta nghèo lắm, làm gì có tiền mà ngụ ở khách sạn 5 sao chứ? Nên nhớ giờ này đã quá trễ giờ ăn, không còn mấy nhà hàng mở cửa đón khách. Chỉ còn nhà hàng của khách sạn mới dọn ăn cho thực khách của họ và tiếp khách bên ngoài 24 trên 24.

Ngọc long không ngờ nàng hiểu biết rành rẽ và liệu tính không ngoan như vậy! KiềuDung ngày nay không còn là cô nàng ngây thơ không biết gì như chàng nghĩ.

Chàng mở cửa xuống xe và nhanh chân chạy vòng qua bên kia mở cửa xe cho nàng bước ra, lúc ấy mới nhận ra nàng mặc chiếc áo đầm dài thật đẹp, thật trang trọng.

Nhà hàng khách sạn này dĩ nhiên để cung phụng cho trú khách giàu sang quý phái từ các nơi trú ngụ. Buổi tối thực khách của họ ăn mặc rất lịch sự và trang trọng.

Ngọc Long nghĩ:

«Chắc KiềuDung đã tính trước việc đưa chàng đến đây nên mới ăn diện như vậy!»

Nhà hàng ở lâu ba. Cả hai lấy thang máy đến nơi thấy thực khách không còn bao nhiêu, vì giờ ấy đã quá trễ. Kiều Dung nói:

- Giờ này vắng thực khách, càng dễ dàng cho chúng ta trò chuyện riêng tư với nhau.

Nàng và NgọcLong chọn cái bàn chỗ kín đáo không có người ngồi gần đó. Khi người bồi mang đến bản thực đơn, NgọcLong từng biết những món ăn KiềuDung ưa thích nên nói:

- Em có muốn anh chọn món ăn cho em không?

- Được mà! Anh chọn đi!

NgọcLong nhìn vào thực đơn, bỗng kêu lên:

- Lạ quá! Ngoại trừ món beefsteak của Mỹ, các món ăn trong bản thực đơn toàn là những món nổi tiếng của Âu Châu.

Kiều Dung cười nhỏ:

- Đương nhiên rồi! Đây là khách sạn quốc tế mà.

Lần đầu tiên thấy nàng cười vui vẻ với mình, NgọcLong phần khởi trong lòng, nói thêm:

- Chắc đầu bếp chính của nhà hàng này là người Pháp.

KiềuDung lắc đầu:

- Em quyết chắc là người Thụy Sĩ.

- Sao em biết?

- Anh không nghe biết «hầu hết những khách sạn lớn nổi tiếng trên thế giới đều thuê đầu bếp chính là người Thụy Sĩ sao? Ngay cả Đức Giáo Hoàng, nữ-hoàng Anh, vua Suède, ông hoàng Monaco... và một số Tổng Thống như Mỹ, Nga v.v... cũng thuê đầu bếp Suisse. Sở dĩ có tình trạng này một phần cũng vì họ làm ăn sạch sẽ cẩn thận và được huấn luyện ở trường hôtellerie nổi tiếng ở Thụy Sĩ, một phần đó cũng là «cái mode» làm sang của thời đại. Ví như đeo cà vạt, mặc áo hiệu Pierre Cardin hay Yves Rochat v.v... của Pháp. Mang đồng hồ hiệu Rolex hay Longines v.v... của Suisse. Nói chung, cái mà thiên hạ gọi là «hàng hiệu» đó dù là đồ vật hay con người đều dựa vào xuất xứ danh thơm tiếng tốt mà có giá trị cao thấp. Tóm lại thế giới ngày nay chỉ cần tạo được tên tuổi, bất cứ nghề nào cũng có thể làm giàu và lưu danh quốc tế.

NgọcLong đang lắng tai nghe, chợt thấy KiềuDung nhìn mình chăm chăm bằng ánh mắt lạ lùng soi bói. Chàng chưa kịp có phản ứng gì, chợt nghe nàng hỏi:

- Anh hoạt động thương mại, vậy anh có biết trong khi Âu Mỹ Nhật đang kiến tạo danh tiếng của sản phẩm có giá trị tối cao để chinh phục thị trường thế giới, thì có hai quốc gia lại muốn chinh phục thị trường thế giới bằng con đường tắt với những thủ đoạn mách mung lừa đảo không?

Ngọc Long cười khì:

- Phải rồi! Hai quốc gia mà em nói đó là xứ của bọn Tàu Cộng và Việt Cộng phải không? Sản phẩm của bọn ấy tiếng tăm lừng lẫy. Chỉ có điều sản phẩm nào «Made in China hay Product of China» hoặc «Made in VietNam, Product of VietNam» thì người tiêu thụ trên thế giới e ngại không dám dùng, không dám ăn. Hai quốc gia Hoa-Việt vì muốn hốt bạc cho nhanh đã sản xuất những thứ rác rưởi tung ra trên thị trường quốc tế. Cũng may người tiêu thụ trên thế giới chỉ bị lường gạt lần đầu, sau này ai ai cũng biết rõ những sản phẩm của chúng tai hại cỡ nào nên ngày nay thiên hạ đã tẩy chay sản phẩm xuất xứ từ hai xứ Hoa-Việt. Thật đáng đời bọn chúng!

KiềuDung nói tiếp:

- Biết đâu chừng chúng lại đổi tên, giấu xuất xứ, hoặc viết tắt nhãn hiệu khác v.v... để lừa bịp người mua? Ôi thôi, kể những chuyện thối tha lừa đảo của «bọn Cộng đàn anh đàn em» ngàn ngày cũng chưa hết! Em đọc trên internet nghe kể chúng lấy tiêu sọ ướp trong nước ciment để cân cho nặng ký thu lợi nhiều hơn gấp 2, 3 lần. Nào là ngâm thuốc nhuộm màu cho tôm xanh, lấy sơn đỏ ướp vào bụng cá cho cá màu đỏ tươi,

ngâm hàng the, bỏ phân hoá học v.v... Tôm lại thịt cá rau cải trái cây... chúng làm đủ trò đủ cách, miễn sao kiếm tiền thật nhiều, làm giàu thật nhanh, ai sống chết mặc ai!

Còn Tàu Cộng thì món chi cũng giả! Đồ đạc lớn nhỏ bán ra đều là hàng giả, trứng giả, thịt giả... nước tương giả làm bằng tóc sa thải từ tiệm cắt tóc, bún khô ướp chất silicon (là chất keo dán cho bún dính cứng không bị nát) v... và v.v... Tôm lại thứ chi cũng giả! Từ đồ dùng đến món ăn đều chế biến giả tạo! Và vì chúng là bậc thầy của bọn Việt Cộng nên pha chế hoá học vào đồ dùng vào thức ăn hại người càng độc địa hơn!

NgọcLong nói:

- Những điều em nói đó chắc Việt Kiều ở hải ngoại ai cũng nghe biết, nên chẳng ai dám mua dám ăn. Chỉ thương cho dân chúng ViệtNam trong nước là nạn nhân của bọn Cộng con buôn, phải sống đời bất an nghèo khổ, còn phải ăn thức ăn thức uống bị nhiễm độc mà vẫn phải nuốt vào bụng vì đói!

KiềuDung nói giọng tức giận:

- Chỉ vì bọn cầm đầu Cộng sản làm ăn gian xảo lừa bịp thế giới đó mà dân Trung Hoa và ViệtNam bị mang tiếng xấu ngàn đời. Trong tương lai, nền kinh tế của hai quốc gia đó rồi sẽ gãy chết bởi những kẻ làm ăn bất chính mách mung đó.

Bồng nhiên nàng nghiêm giọng nói với NgọcLong:

- NgọcLong anh! Anh làm GiámĐốc điều hành công ty VICOTY hãy nghe lời khuyên của em, đừng nhập cảng những thứ tai hại từ Tàu Cộng và Việt Cộng bán ra các chợ ViệtNam

ở hải ngoại để tránh Việt kiều ăn vào trúng bệnh mà mất mạng¹.

Nghe KiềuDung thân thiết xưng gọi anh em với mình, chớ không còn vẻ lạnh nhạt nói trống như lúc đầu, NgọcLong vui sướng, ve vuốt nói:

- Xin tuân theo thượng lệnh người đẹp! Từ đây Anh sẽ ra lệnh ban điều hành VICOTY chỉ nhập cảng những hàng hoá Á Châu xuất xứ từ Nhật, Nam Hàn, Singapore, Thái Lan, chớ không mua thứ gì của Tàu Cộng hay Việt Cộng. Cám ơn em đã lưu ý anh. Nói chuyện với em tự nãy giờ anh nhận ra em đúng là một phụ nữ tài trí hiểu rộng biết nhiều về tình hình chính trị, mà ngay cả việc kinh doanh thương mại cũng lão luyện vô cùng.

Chàng tưởng sau khi nghe câu nói nịnh đầm của chàng, KiềuDung sẽ mở lòng đón nhận lại tình yêu của chàng. Chẳng ngờ KiềuDung cười nhạt, hỏi:

- Chẳng phải anh từng nói, đàn bà phương diện nào cũng ngu dốt hơn đàn ông và chỉ có thể làm nghề giữ con và đây tớ cho chồng sao?

¹ Chuyện ăn uống đi du lịch ở VN và du lịch Tàu bị trúng độc là có thật và thường xuyên. Hàng năm ở Thụy Sĩ những Việt Kiều về VN ăn Tết, vài tuần khi trở qua bị chứng bệnh lạ và khi B/s thử máu cho biết trong máu có nhiều chất hoá học luân lưu. B/s tuyên bố không thể cứu chữa. Thời gian sống chết tùy những độc tố trong người nhiều ít. Và mới đây theo tài liệu chính thức của thân nhân (Tin của Sharon Nguyen) trên Internet: Cựu sinh viên SJSU tên Nguyễn Xuân Cảnh sống ở San Jose CA về VN dạy Anh Văn chết kỳ bí ngày 1/7/2013 (nguyên nhân bị ngộ độc khi ăn và uống rượu tại một quán ở Saigon tức là phố HCM).

Nghe nàng nhắc chuyện xưa, NgọcLong biết nàng vẫn còn oán giận câu chuyện cũ. Chàng kêu thầm:

«- Nàng còn oán giận chuyện xưa! Thật khổ cho ta!»

Cả hai vụt im lặng.

Không hiểu KiềuDung đang nghĩ ngợi điều gì? NgọcLong thầm lén quan sát người yêu...

Gương mặt đẹp của nàng không khác gì cô sinh viên năm xưa. Chàng có cảm tưởng đang sống khoảng thời tuổi trẻ học trò...

Thuở ấy mỗi cuối tuần cả hai hẹn nhau ở tiệm ăn. Có khi chàng theo nàng về nhà trọ khi cô bạn cùng phòng của nàng vắng mặt, cả hai được tự do nấu nướng, ăn uống tâm tình...

Chàng đã từng hôn đôi môi mộng trên gương mặt kiều diễm ấy... và cũng từng được nghe những lời tình ái ngọt ngào từ chiếc miệng xinh xắn kia...

Giờ đây mặt đối mặt, khoảng cách giữa hai người trong gang tấc, nhưng hình như có cái gì ngăn cách? «Cái gì» ấy phải chăng từ nỗi ảm uất trong lòng nàng?

Hay vì mười năm không gặp, cuộc đời nàng có nhiều thay đổi và tình yêu của nàng với chàng đã không còn nữa?

Chàng nhẹ thở dài, nói giọng buồn buồn:

- Em vẫn còn nhớ câu chuyện cũ và vẫn còn hờn giận anh sao?

KiềuDung không đáp, nhìn chàng bằng ánh mắt u uất. NgọcLong nhẹ nắm tay nàng ve vuốt, vừa nói:

- Năm xưa anh có lỡ miệng nói lời gì khiến em đau buồn, xin em tha lỗi cho anh. Giờ mình gặp lại âu cũng là duyên số, chúng ta hãy nối lại cuộc tình dang dở ngày trước em nhé?

KiềuDung nói giọng lạnh nhạt:

- Muộn rồi!

- Vì sao chứ? Cho tới nay anh vẫn mãi yêu em và không giây phút nào quên em.

- Nhưng người ta đã có chồng có con.

NgọcLong bàng hoàng:

- Em không dối gạt anh phải không?

Nàng lắc đầu. Chàng tuyệt vọng ngồi lặng một lúc gượng gạo hỏi:

- Chúng mình đã xa nhau hơn mười năm! Chắc là em đã lập gia đình sớm và con em cũng đã lớn rồi?

Nàng gật đầu. Ngọc Long muốn biết thêm về gia cảnh nàng nên ngần ngại một lúc mới lên tiếng hỏi:

- Vậy chồng em và con em hiện nay đang sống ở thị trấn này, phải không?

Nàng vẫn không mở miệng, đáp câu hỏi của Ngọc Long bằng cái lắc đầu với vẻ mặt buồn và lạnh.

Lúc đó cuộc đàm thoại giữa hai người chỉ chàng hỏi, nàng lắc đầu hay gật đầu. Thật không khác gì chàng nói chuyện với người câm!

NgọcLong không biết hỏi gì nói gì với nàng, lẳng lẳng nhìn nàng...

KiềuDung bỗng chiếu mắt nhìn thẳng vào mắt Ngọc Long hỏi:

- Anh thắc mắc đời tư của em, sao anh không thắc mắc vì sao em bỏ học?

- Đương nhiên là hơn mười năm qua anh luôn thắc mắc việc em bỏ học rời Harvard mà không một lời từ giã bạn bè, ngay cả với anh! Giờ em có thể cho anh biết lý do không?

KiềuDung quắc mắt nhìn chàng:

- Chính vì anh và bạn bè anh nói con gái không nên học hành làm gì, tốt hơn nên ở nhà làm đầy tớ cho chồng. Em bỏ học vì những lời nói đó đó...

NgọcLong sững sốt kêu lên:

- Sao em lại điên rồ thế? Tụi anh chỉ nói đùa chọc ghẹo em cho vui, chẳng lẽ em không biết? Chẳng lẽ em không rõ anh yêu em sao?

Kiều Dung nói giọng chua cay:

- Phải! Em biết anh yêu em ! Em biết hôm ấy các anh nói đùa trêu chọc em. Nhưng cũng vì em thừa biết tâm ý đàn ông Á Châu các anh rất kiêu ngạo. Các anh không chấp nhận hiện thực là sự thông minh và tài hoa của con người không phân biệt nam nữ và có rất nhiều đàn bà vượt trội hơn đàn ông về mọi mặt, trong mọi lãnh vực. Tóm lại vì những lời nói đùa chế nhạo khinh bực người phụ nữ từ miệng anh, em không chịu đựng được nên mới bỏ học ở Harvard dỡ chừng, trở về Paris học tiếp ngành học của mình. Ba năm sau em kết hôn với một người không yêu để dứt bỏ và quên đi mối tình ray rứt trong tim em. Tiếc rằng cuộc hôn nhân đó không kéo dài bao lâu. Chúng tôi chia tay sau hai năm và em đã có một con.

Nàng vụt đưa ánh mắt ai oán nhìn chàng, nói tiếp:

- Anh chính là kẻ gián tiếp làm khổ đời em! Bởi vì nếu không yêu anh thì những lời nói khinh bực kia từ miệng anh đã không khiến em đau khổ dường ấy.

NgọcLong ngồi chết lặng một chỗ khi nghe nàng thổ lộ những gì xảy ra trong đời nàng...

Chàng quả thật không tưởng nổi mình đã vô tình làm thương tổn người yêu. Mười năm qua trong khi chàng sống an nhiên vui vẻ, hưởng thụ phú quý vinh quang trong nghề nghiệp, không biết mình đã hủy hoại tương lai của KiềuDung.

Bằng với giọng ân hận và cảm xúc, chàng nói:

- Tha lỗi cho anh! Anh thật đáng tội! Anh thật đáng chết! Anh thật không ngờ những lời nói vô tâm đùa giỡn của mình làm tổn hại đến tâm lý em, gây ảnh hưởng trầm trọng đến cuộc

đời em như vậy! Giờ đây sự việc đã lỡ rồi. Anh van em! Hãy để anh được chuộc tội với em. Từ đây anh sẽ chịu trách nhiệm cuộc đời em và con em. Anh sẽ hết lòng thương yêu và bảo bọc mẹ con em...

Đang cúi đầu giấu mặt để đè nén niềm cảm xúc trào dâng, bất thần nghe Ngọc Long nói câu chốt, Kiều Dung ngẩng mặt nhìn chàng bằng ánh mắt hết sức lạ lùng, nửa phần cảm kích, nửa phần chế nhạo:

- Phải rồi! Thành phố này có phụ nữ nào không mơ ước được ông Tổng Giám Đốc VICOTY thương yêu bảo bọc chứ!

Chàng rời chỗ đối diện đến ngồi nơi ghé bên cạnh Kiều Dung, vòng tay ôm vai nàng, nhỏ nhẹ:

- Đừng giận anh nữa em nhé? Anh tuy có tội khiến em đau khổ, nhưng tình yêu của anh với em trước sau như một. Em mãi mãi là tình đầu và mãi mãi là người tình duy nhất trong tim anh. Thiên hạ thắc mắc về ông Tổng Giám Đốc VICOTY chưa vợ, không người tình, mà không hiểu lý do vì sao? Giờ đây chắc em hiểu lý do anh không thể yêu người phụ nữ nào khác chỉ vì anh mãi mãi yêu em?

KiềuDung lặng thinh không nói gì. NgọcLong nài nỉ:

- Xin em hãy bỏ qua chuyện buồn năm xưa, chấp nhận tình yêu của anh. Chúng ta hãy kết hôn với nhau đi! Anh hứa sẽ là người chồng tốt và không để em gian truân khổ cực nữa đâu!

- Gian truân? Khổ cực?

Nàng lập lại bốn tiếng «gian truân khổ cực» chàng nói kèm với nụ cười ranh mãnh. NgọcLong không để ý nụ cười của nàng vì tâm trí đang bận nghĩ đến tương lai...

Chàng hỏi:

- Em hiện đang làm việc cho hãng sở nào vậy?

Chàng hỏi thế vì sáng này thấy Kiều Dung đi vào tòa cao ốc có nhiều văn phòng của các hãng sở.

KiềuDung đáp bằng giọng lạnh nhạt:

- Ồ, em làm thư ký cho một công ty nhỏ bé vô danh của Mỹ còn sót lại trong thành phố Little Saigon này. Chớ đàn bà ngu dốt như em làm gì có được chức vị lớn nhỏ, hay làm chủ nhân ông tài ba như anh?

Giọng nàng vẫn gay gắt và mai mỉa, song không làm NgọcLong phật ý. Chàng vẫn cái nhìn âu yếm, giọng nói đậm ảm gợi tình, cố chinh phục người yêu:

- Nếu em đồng ý lấy anh thì em sẽ là bà chủ của công ty VICOTY. Chủ nhân ông như anh cũng sẽ lệ thuộc em mà?

KiềuDung bật cười, giọng cười thật lạnh:

- Làm vợ anh thì em chưa quyết định. Nhưng làm chủ công ty VICOTY thì em sẽ suy nghĩ lại.

Tuy có ngỡ ngàng trước cái cười lạnh của nàng, song NgọcLong không khỏi vui mừng khi nghe nàng bảo muốn làm bà chủ công ty VICOTY. Chàng nghĩ, đó là câu trả lời gián

tiếp nàng chịu làm vợ chàng để trở thành bà chủ công ty của chàng.

Bữa ăn tàn sau tách cà phê và món bánh kem. Cả hai rời nhà hàng, cùng sóng bước ra bãi đậu xe, không nói thêm lời nào nữa, nhưng sắc mặt mỗi người đều lộ vẻ hân hoan hạnh phúc...

Ngọc Long vẽ vờ trong trí một ngày không xa Kiều Dung sẽ là vợ chàng. Tình yêu và hạnh phúc sẽ giúp chàng thêm sức mạnh, vững niềm tin, để tiếp tục «bách chiến bách thắng» trên thương trường. Trong tương lai chàng sẽ đánh gục kẻ thù lợi hại «YOU and ME».

KiềuDung im lặng đi bên cạnh NgọcLong, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn chàng, miệng chum chím cười.

Dường như mọi ưu phiền oán hận trong lòng nàng không còn nữa?

Dường như nàng dự tính sẽ làm điều gì đó... trong lòng vô cùng đắc ý và thích thú?

Lúc cả hai ngồi vào xe, KiềuDung lên tiếng hỏi:

- Anh muốn em đưa anh tới toà nhà văn phòng anh để lấy xe, hay muốn em đưa anh thẳng về nhà anh?

- Nếu được em đưa anh về tận nhà thì còn gì bằng. Như thế anh sẽ được ngồi cạnh em thêm một đoạn đường.

Chàng cười hỉ hả sau câu nói. Nàng cũng cười với chàng với ánh mắt thật tình tứ. Ánh mắt ấy khiến NgọcLong ngây

ngát, ngã đầu lên băng ghế, miệng hát nghêu ngao như người say.

Đêm nay trong bữa ăn chàng có gọi rượu. Nhưng lúc này chàng say không vì rượu, mà vì tình!

Thình lình xe thắng lại rồi dừng trước một dinh thự nguy nga tráng lệ...

NgọcLong như tỉnh cơn say, giật mình đánh thót, kêu lên:

- Ủa? Đã đến nơi rồi sao? Lạ chưa! Anh chưa kịp cho em địa chỉ, sao em biết được nơi này là nhà anh?

KiềuDung cười nhẹ:

- Thành phố này có ai không biết ngôi nhà đồ sộ của chủ nhân VICOTY Nguyễn NgọcLong?

NgọcLong gục gật đầu. Chàng nghĩ lời nàng nói quả không sai! Hầu như thiên hạ vùng này đều biết chỗ ở của gia đình chàng. KiềuDung biết cũng là chuyện đương nhiên, không có gì chàng phải thắc mắc! Và chẳng trong lòng chàng đang bịn rịn vì không muốn chia tay với nàng. Chàng nhìn nàng bằng đôi mắt luyến ái:

- Chúng ta hãy cho nhau địa chỉ Mail và số Cell-phone em nhé? Chúng mình hẹn hò mỗi ngày sau giờ làm việc được không em?

KiềuDung lắc đầu:

- Không được đâu! Làm nghề thư ký như em công việc bề bộn lắm, lúc nào cũng phải lo việc cho chủ. Chớ em làm gì được thư thả như người làm ông chủ như anh, muốn làm thì làm, muốn nghỉ thì nghỉ?

Nàng cười dòn sau câu nói. NgọcLong nài nỉ:

- Dù bận thế nào chúng ta phải nhín thì giờ cho nhau chứ em? Chiều mai nếu em không rảnh thì chiều một vậy nhé?

- Em không hứá đâu! Lúc nào rảnh em sẽ điện thoại liên lạc với anh. Số điện thoại công ty anh, ai ai cũng biết mà?

NgọcLong hoảng hốt nói:

- Không! Không! Mau đưa cell-phone của em cho anh, để anh lưu số điện thoại của chúng ta trong hai máy, tiện việc gọi nhau. Anh không muốn mất dấu em như khi xưa nữa đâu!

KiềuDung cười dòn:

- Anh yên tâm! Em không trốn anh đâu! Vì em rất muốn làm bà chủ VICOTY mà?

Nàng lại cười. Giọng cười lần này có phần thân ái, có phần chế riễu. NgọcLong không để tâm lưu ý lắm.

Qua câu nói của nàng, chàng thầm hiểu nàng đã bằng lòng làm vợ mình, nên trong lòng hạnh phúc vô biên. Không đành lòng được, chàng choàng tay ôm vai nàng, môi đặt lên môi một nụ hôn say đắm.

KiềuDung không chống nự hôn gần như cưỡng bức ấy, nhưng không để lâu, xô nhẹ chàng ra, bảo nhỏ:

- Khuya rồi! Anh hãy xuống xe vào nhà đi! Em còn khoảng đường dài.

NgọcLong buộc lòng phải mở cửa xuống xe, song vẫn chưa chịu đi, nói giọng si tình:

- Được! Nếu em không chịu hẹn hò với anh ngay lúc này và không cho anh số điện thoại và địa chỉ Mail, vậy thì anh nhất định chờ đợi em ngày một tại chỗ cũ lúc 7 giờ.

Kiều Dung nguyệt chàng:

- Anh lúc nào cũng lì lợm và độc tài cường chế. Đừng tưởng em không dám cho anh chờ rứt xương, chờ đến chết lạnh cho đáng đời!

Sau câu nói nàng nhấn ga cho xe lướt tới cùng lúc với tiếng cười khanh khách.

Ngọc Long nhìn theo cho đến khi nàng và xe khuất bóng mới xô cửa rào đi vào nhà, miệng cười, tim đập rộn ràng, tự nhủ:

- Chắc chắn nàng còn yêu ta và chấp nhận lời cầu hôn của ta nên mới nói quanh co là muốn làm bà chủ VICOTY. Chắc nàng nhất định sẽ đến chỗ hẹn...

* * *

(xem tiếp chương ba: ĐỊCH THỦ LỢI HẠI)

Chương Ba

ĐỊCH THỦ LỢI HẠI

Sáu tháng sau ngày gặp lại KiềuDung, NgọcLong trở thành chàng trai trẻ trung yêu đời không khác tuổi thiếu niên ngày xưa.

Cứ vài ngày họ gặp nhau một lần. Mỗi cuối tuần cả hai thường đi chơi ở những vùng có bãi biển, có khi ngủ đêm lại khách sạn.

Bây giờ họ thật sự là một cặp nhân tình hạnh phúc nhất trên đời, yêu nhau thắm thiết. Hồn họ quấn quýt bên nhau, thể xác cũng đã làm một! Họ đã cho nhau tất cả để cùng hưởng thú vị tuyệt vời của tình yêu.

Bây giờ cả hai chỉ cần ký tên trên tờ giá thú để chính thức trở thành vợ chồng và tổ chức một lễ cưới long trọng để rêu rao thiên hạ về cuộc tình của họ.

Thế nhưng đã bao lần NgọcLong nêu vấn đề hôn nhân, KiềuDung điều viện có nợ kia để hứa hẹn lần lựa. Điều đáng nói hơn nữa là cả hai gần gũi thân thiết như vậy mà NgọcLong cũng không biết rõ gì về cuộc sống riêng tư của KiềuDung!

Tới lui với nhau, chàng chỉ biết nàng ngụ trong một cái «Suite» của khách sạn Inter-Continental, mà chàng chưa từng được nàng mời vào phòng uống trà, uống rượu... và dường như nàng chỉ sống một mình nơi đó?

Điều chàng biết là nàng làm việc cho một «công ty chuyên gia về thị trường chứng khoán». Công ty có văn phòng ở toà cao ốc mà NgọcLong đã biết. Và tuy KiềuDung nói nàng làm thư ký cho chủ nhân văn phòng đó, nhưng thấy nàng ngụ thường trực như nhà riêng trong khách sạn quốc tế 5 sao đó thì chàng đoán: «có lẽ nàng có chức vụ không nhỏ và đồng lương khá cao».

Trong lòng vẫn rất nhiều thắc mắc, nhưng vì KiềuDung không nói ra, NgọcLong cũng không dám hỏi. Bao phen chàng muốn nhủ KiềuDung về làm việc ở VICOTY để ngày ngày chàng và nàng bên nhau, nhưng chàng ngần ngại không dám mở miệng mời. Chàng sợ KiềuDung hiểu lầm chàng muốn khống chế nàng.

Ngoại trừ những cuối tuần đi chơi xa cả hai sống chung trong khách sạn như cặp vợ chồng son, lúc trở về Little Saigon mỗi chiều tan sở cả hai gặp nhau ăn tối rồi phải chia tay, ai về nhà nấy. NgọcLong khôn khổ vô cùng, dù một ngày hay một giờ xa cách nàng!

Chàng nghĩ, chàng sẽ si tình chết mất nếu KiềuDung không yêu chàng nữa! Bởi thế mà dù sống trong hạnh phúc, NgọcLong vẫn hồi hộp lo sợ bị người yêu bỏ rơi.

Trong khi đó kẻ thù của chàng vẫn tấn công không ngừng.

Cuộc gặp gỡ giữa NgọcLan và chủ nhân «YOU and ME» để thương lượng việc phân chia thương trường dĩ nhiên đã thất bại!

Hôm đó NgọcLan bị chủ nhân «YOU and ME» từ chối không gặp mặt, đã thế còn dặn bà Heleni Raye chuyển lời với nàng như vậy:

«Điều khiển cơ sở thương mại như một vị tướng cầm quân ra trận. Ai tài trí mưu lược sẽ thắng. Ai không đủ khả năng chống trả nên chịu thua rút lui. Thương lượng với kẻ thắng chỉ bất lợi và nhục nhã mà thôi!»

«Câu nói đó» khiến hai anh em NgọcLong tức giận căm gan!

«Câu nói đó» đã khiến cho cuộc tranh thủ thị trường của đôi bên mỗi ngày một ác liệt hơn!

Điều lạ lùng là hình như kẻ thù của NgọcLong biết trước mưu lược của chàng? Hễ chàng đưa ra kế hoạch nào thì chợ «YOU and ME» tung ra trước. Chàng trở thành kẻ chưa ra trận đã lãnh chiến bại! Thua lỗ liên miên!!

Lần vừa qua chàng hy sinh lần cuối số hàng dự trữ trong công ty VICOTY đưa bán ra với giá thật hạ. Chỉ trong hai ngày hàng hoá bán hết sạch!

Trước sự tiêu thụ hàng quá nhanh, NgọcLong nghi ngờ có điều không ổn. Chàng điều tra sự việc mới biết có nhiều kẻ lạ mặt vô ra chợ VINA suốt ngày để thu mua tất cả số hàng chàng vừa tung ra thị trường. Đến khi thân chủ thật sự của

chàng đến mua, chợ VINA không còn gì để bán! Bấy giờ chợ «YOU and ME» mặc tình thao túng giá cả!

Lúc đó NgọcLong mới biết «bàn tay bí mật» đã gom hết hàng hoá của VICOTY chính là chủ nhân «YOU and ME»! Và chắc chắn kẻ đó biết rõ hàng tồn trữ trong kho VICOTY không còn, hàng mới chưa về!

Chàng thua trận nặng nề và thiệt hại vốn liếng trầm trọng. Kẻ thù của chàng thì lời to sau cuộc mua bán đó.

Trước tình thế ấy ông Nguyễn hiếu Trọng quyết định bán công ty VICOTY và 3 chợ siêu thị VINA. Gia đình ông sẽ dời qua Texas làm ăn.

NgọcLong không chống đối quyết định của cha. Chàng đã quá mệt mỏi trước cuộc chiến cân não kéo dài từ một năm qua. Thêm vào lúc này chàng là kẻ si tình, say mê đăm đuổi KiềuDung, hồn xác và tâm trí không còn đủ tinh tế để chống trả «địch thủ lợi hại» trong nghề.

Mười năm qua tung hoành trên thương trường, bách chiến bách thắng, đánh bại cả người Mỹ, tạo được sự nghiệp lẫy lừng. Giờ chàng là một viên tướng bại trận, sẽ bỏ thành phố này ra đi!

Một điều an ủi cho NgọcLong là tối qua khi hay tin chàng bán công ty VICOTY, KiềuDung cảm thương người yêu, an ủi rằng:

- Thôi anh đừng buồn nữa! Nếu anh còn giữ ý định cưới em làm vợ, chúng ta sẽ thành hôn trước ngày giao công ty cho chủ mới. Anh đồng ý không?

Chàng hết sức cảm động trước sự chấp nhận hôn nhân đột ngột của nàng, nghẹn ngào nói:

- Em thật cao quý! Khi anh sắp sửa không còn là Tổng Giám Đốc của công ty VICOTY, tài sản mất mát, anh lại có được em! Nếu kể như đó là một cuộc trao đổi thì quả nhiên anh không thua thiệt. Bởi vì tiền bạc mất đi có thể kiếm lại, chớ tình yêu mất đi là cuộc đời trở thành vô nghĩa, sống cũng bằng chết.

KiềuDung nũng nịu hỏi:

- Quả thật anh yêu em hơn công ty? Anh chịu bỏ mất tất cả miễn có được em thôi sao?

NgọcLong hôn nàng một cách âu yếm, rồi hỏi:

- Có kẻ nào làm ăn thất bại lỗ lã mà có sắc mặt tươi vui hơn hờ như anh không?

Kiều Dung nhìn chàng, thân thiết hỏi:

- Giả tí em làm vợ anh, mà em cũng muốn làm bà chủ VICOTY thì anh tính sao?

- Chẳng khó gì đâu! Mất VICOTY anh sẽ lập công ty mới lấy tên «KiềuDung công ty». Có em bên cạnh, anh tin chắc mình sẽ là người hùng bách chiến bách thắng trên thương trường như trước.

Nàng nheo mắt hỏi đùa:

- Như vậy khi có em, anh chắc chắn sẽ đánh bại kẻ thù lợi hại «YOU and ME» chứ?

NgọcLong nói bằng giọng cả quyết:

- Tình yêu có sức mạnh vạn năng. Anh tin có em bên cạnh anh sẽ đánh thắng mọi địch thủ lợi hại trong nghề. Nửa năm qua vì quá si tình em, lo sợ mất em, nên tâm trí anh không tỉnh táo để làm bất cứ điều gì.

KiềuDung cười nhỏ:

- Như vậy bấy lâu vì anh yêu em, sợ mất em, mà không để tâm đánh bại kẻ thù, chứ không phải anh thua sức kém tài?

Chàng cười, đáp bằng giọng chắc chắn:

- Đúng vậy!

Kiều Dung nghiêm giọng:

- Bữa nay em chính thức nhận lời cầu hôn của anh rồi. Em sẽ là vợ anh tương lai của anh. Anh không còn điều gì bận tâm nữa về cuộc tình của chúng ta. Vậy anh hứa với em là sẽ không bán công ty VICOTY và ở lại thành phố này tiếp tục chiến đấu với «YOU and ME» chứ?

NgọcLong gật đầu:

- Chắc chắn! Anh hứa! Vì em, anh sẽ đình chỉ việc bán VICOTY.

KiềuDung dường như không tin lắm, hỏi gặng:

- Thật sự không có vấn đề gì chứ?

NgọcLong đáp với sắc mặt ưu tư:

- Kẹt một điều Luật sư hai bên đã lập xong thủ tục giấy tờ sang nhượng. Trưa mai anh và người chủ mới chỉ còn ký tên trước mặt chứng khế thì việc mua bán kể như xong rồi. Giờ nếu anh đổi ý không bán thì luật sư hai bên phải bàn lại.

Kiều Dung hỏi:

- Nếu cả hai chưa ký tên trên giao kèo mua bán trước chứng khế và luật sư, thì việc anh đổi ý không bán chắc sẽ không khó khăn lắm phải không?

- Sự thật làm ăn mua bán một lời đã hứa không thể thay đổi. Cũng may anh chưa nhận tiền cọc trước, nên chưa bị pháp lý ràng buộc. Dù sao hai bên luật sư đã bàn xong chuyện mua bán, mà giờ chót mình đổi ý nên chắc phải bồi thường thiệt hại cho đối phương tiền luật sư.

Chàng vụt thở ra, nói tiếp:

- Hy vọng người đó sẽ dễ dãi chấp nhận lời yêu cầu của anh. Cho tới nay anh vẫn chưa gặp mặt người muốn mua VICOTY, vì mọi việc anh đều giao cho luật sư nên anh cũng chẳng rõ kẻ đó như thế nào? Thấy trên giấy tờ đề tên là Mrs. Dumas, công dân Mỹ. Có lẽ là một người đàn bà gốc Pháp, nên cái tên nghe rất Tây!

KiềuDung khuyên:

- Vậy ngày mai khi giáp mặt bà đầm Mỹ gốc Tây đó anh hãy ráng trở tài chinh phục bà, để bà chấp nhận rút lui việc không mua VICOTY mà không đòi bồi tiền thiệt hại quá cao.

NgọcLong gật đầu:

- Ồ, Anh sẽ nghe theo lời khuyên của em, cố gắng dàn xếp với người ấy. Dù sao tiền bồi thường do đối phương đưa ra, mình phải chấp nhận thôi! Đồi ý bất chợt là mình có lỗi mà? Nhưng xin em an tâm! Vì em anh sẽ làm tất cả...

Chàng hôn nàng một nụ hôn thật đậm thắm trước khi chia tay. Lần chia tay này tuy vẫn nhiều bịn rịn, nhưng không đau khổ như những lần trước.

Về đến nhà chàng nói rõ với cha mẹ việc KiềuDung đã chấp nhận lời cầu hôn của chàng, nên chàng muốn ở lại thành phố này tiếp tục điều hành công ty VICOTY.

Ông bà Nguyễn HiếuTrọng hay biết con trai sắp sửa cưới vợ, quá vui mừng, cho chàng toàn quyền quyết định mọi việc.

Trước sự dễ dãi của cha mẹ, NgọcLong vô cùng cảm động. Chàng hứa sẽ đem hết tài trí phục hồi tư thế của VICOTY:

Đó là chuyện hôm qua!

* * *

(Tiếp theo chương 4: Xuôi tay hàng địch)

Chương 4

XUÔI TAY HÀNG ĐỊCH

Trưa hôm ấy là ngày Ngọc Long với người mua công ty phải gặp nhau tại văn phòng chưỡng khế để ký tên sang nhượng trước mặt luật sư của hai bên.

Cả buổi sáng này chàng đến văn phòng làm việc với tâm trạng bất an khó chịu, không phải vì sợ bà đầm Dumas chống đối, cũng không phải chàng không vui khi bỏ ý định bán công ty VICOTY. Mà chính vì chàng thấy có chút nao núng khi nghĩ đến kẻ thù lợi hại «You and ME» mà chàng sẽ phải đối đầu trong những ngày sắp tới.

Một khi mà chàng còn ở lại thành phố này, còn điều khiển VICOTY, cuộc tranh chấp giữa hai bên sẽ tiếp diễn và chắc chắn càng ác liệt hơn và...

«Nếu chàng vẫn đại bại... nếu chàng vẫn bị thua lỗ... thì sẽ ăn nói sao với cha mẹ, nhất là với người vợ sắp cưới Kiều Dung?»

Văn phòng chưỡng khế đặt tại tầng lầu hai của toà cao ốc cạnh khách sạn Holiday Inn. Ngọc Long vừa rề xe vào bãi đậu đã thấy luật sư của mình là ông Anderson chờ chàng nơi đó.

Chàng xuống xe, cùng luật sư Anderson sóng bước vào toà cao ốc. Vừa đi chàng vừa cho ông ta biết mình đã đổi ý, không bán công ty VICOTY nữa.

Luật sư của chàng là một người tuổi trên 50, rất nhiều kinh nghiệm trong nghề, ông nói với chàng:

- Tuy hai bên chưa ký giấy tờ và ông chưa nhận tiền bán công ty, nhưng hai bên đã đưa ra trước văn phòng chứng khế thì việc ông đổi ý định không bán không phải dễ dàng. Tất cả điều tùy thuộc bà Dumas chấp nhận dễ dàng không? Đương nhiên việc bồi thường thiệt hại cho bà ấy chắc không phải ít.

NgọcLong nói:

- Xin ông hãy cố gắng thương lượng.

Luật sư Anderson gật đầu. Cả hai vừa đặt chân trước cửa văn phòng chứng khế chưa kịp nhận chuông, cô thư ký của ông ta mở cửa ra mời hai người vào phòng đợi. Cô nói:

- Xin hai ngài chờ tôi báo tin ông chủ tôi biết hai ông đã tới. Hiện ông ấy đang tiếp bà Giám Đốc chủ nhân siêu thị «YOU and ME» bên trong.

NgọcLong nghe nói, chửi thầm trong bụng:

- Chà! Té ra chủ nhân «YOU and ME» cũng có chuyện đến gặp chứng khế bữa nay! À, thì ra đúng như ước đoán của mọi người ở VICOTY, kẻ thù của ta là một mụ đàn bà! Hừ! Mụ cố ý lẩn tránh em gái ta và bấy lâu giấu kín hình hài tên tuổi với thiên hạ. Bữa nay vô tình bị ta bắt gặp tại đây, mụ bất ngờ bị lộ diện trước địch thủ chắc chới với kinh hoảng lắm!

Được! Thừa dịp này ta lên tiếng về thái độ cạnh tranh hèn hạ của họ. Thử xem họ đối đáp thế nào?

Đang khi giồng máu nóng trong người NgọcLong sôi sục chờ đợi giây phút chạm trán kẻ thù... bỗng nghe luật sư của mình hỏi cô thư ký:

- Vậy ra Mrs Dumas và luật sư của bà chưa đến đây sao? Hoá ra là chúng tôi sớm hơn họ à?

Cô thư ký đang đi, nghe luật sư Anderson hỏi liền đứng khựng lại đáp:

- Luật sư của bà chưa đến, nhưng Mrs. Dumas đã đến rồi. Như tôi vừa nói, chủ tôi đang tiếp bà bên trong. Xin hai ông chờ tôi báo tin với chủ tôi.

NgọcLong nghe nói sững sốt hỏi:

- Cô nói sao? Ông chủ ở đâu đang tiếp Mrs. Dumas bên trong? Chẳng phải khi này cô nói ông chủ đang tiếp bà chủ siêu thị «YOU and ME» sao?

Cô thư ký mỉm cười:

- Thì chính là Mrs Dumas đó! Bộ hai ông không biết bà Dumas là chủ của chợ siêu thị «YOU and ME» sao?

Nói xong cô ta quàng quả đi vào văn phòng chủ ở, không lưu ý sắc mặt NgọcLong tái ngắt. Chàng giật run cả người, gằn giọng hỏi luật sư của mình:

- Sao ông lại chọn kẻ thù của tôi để bán công ty?

- Xin lỗi ông! Tôi thật tình không biết Mrs. Dumas là chủ nhân chợ siêu thị «YOU and ME». Sau khi được ông giao nhiệm vụ bán công ty, tôi chưa kịp đưa lên Internet thì nhận được điện thoại của bà ta gọi đến văn phòng tôi hỏi mua. Tôi có hơi ngạc nhiên hỏi bà vì sao tin bán công ty VICOTY chưa được công bố mà bà biết được? Bà nói: «Từ lâu tôi muốn tìm mua một cơ sở thương mại nên thường xuyên hỏi thăm những luật sư trong vùng. Điện thoại hỏi ông cũng là «tình cờ hỏi đúng người thôi!». Tôi nghe bà ta nói vậy thì cũng tin lời bà là người từ nơi khác đang tìm thương trường vùng này. Chớ tôi đâu biết bà ấy là chủ siêu thị «YOU and ME», đối thủ cạnh tranh của ông? Vả lại cũng vì Mrs. Dumas chịu mua với giá cao hơn chúng ta dự trù, nên tôi mới đề nghị với ông bán cho bà ấy mà không điều tra cặn kẽ trước.

Thấy luật sư của mình buồn thiu khi nói, NgọcLong dịu giọng:

- Thôi, không sao đâu! Cũng may là tôi đôi ý không bán công ty, thì dù là chủ nhân «YOU and ME» hay ai khác cũng không còn là vấn đề nữa! Như vậy cũng tốt! Nhân dịp này tôi đích thân gặp mặt bà ta, tôi sẽ nói thẳng với bà: «Đừng hòng dùng mưu mô để mua VICOTY! Tôi quyết giữ công ty và sẵn sàng đối đầu với «YOU and ME» tới cùng».

Chàng nói với mình:

«- Từ đây nếu mụ còn sử dụng mảnh khoé cạnh tranh để hèn ta sẽ không để «YOU and ME» yên đâu! Ta sẽ thuê bọn Mafia xã hội đen đến chợ của mụ làm náo loạn cho tổn kinh luôn».

Giữa lúc NgọcLong đang hậm hực trong lòng, chuông khế từ văn phòng xô cửa đi ra bắt tay chào NgọcLong và luật sư Anderson.

NgọcLong lên tiếng ngay:

- Hôm nay tôi đến đây không phải để ký tên sang nhượng công ty VICOTY, vì tôi đã đổi ý không bán nữa. Tôi xin phép mượn văn phòng ông để nói chuyện với người muốn mua công ty của tôi.

- Được! Xin ông cứ tự nhiên. Nếu ông đổi ý không bán tức là không còn phần việc của tôi, mà do hai bên điều đình. Vậy ông cứ vào trong gặp mặt với Mrs Dumas.

Sau khi nói mấy lời với NgọcLong, vị chuông khế mở cửa văn phòng, mời chàng đi vào. Còn ông thì đi ra ngoài trò chuyện với luật sư Anderson nơi phòng đợi.

NgọcLong đi vào phòng chuông khế liền xoay người khép cửa ngay. Chàng không muốn chuông khế và luật sư mình nghe thấy lời nói và thái độ hằn học của mình với mục đích kia.

Chàng tự nhủ:

«- Ta cần bình tĩnh để đối mặt với kẻ thù. Phải làm cho mục ta kiên đề».

Trí bảo vậy, nhưng lòng chàng như nổi trận phong ba! Hai tay chàng nắm chặt, sắc mặt hằm hằm, chàng ngẩng mặt bước tới...

Kẻ thù của chàng đang ngồi quay lưng, làm như không lưu ý đến người bước vô.

NgọcLong không tưởng bà ta vô lễ đến độ như vậy!
Chàng lớn giọng gọi:

- Mrs. Dumas! You...you...

Miệng chàng đờ ra... câu nói dở dang, vì kịp nhận ra hình vóc một người quá quen thuộc.

Người ấy xoay người quay mặt nhìn chàng với nụ cười tuyệt đẹp lên môi...

NgọcLong chết sững!

Thế rồi có một bàn tay thật mềm nắm tay chàng dịu dàng xuống ghế và giọng nói đầy ma lực rót vào tai:

- Đàn bà có thể làm bất cứ nghề gì đàn ông làm được và còn hơn thế nữa. Anh có công nhận thế không?

Mãi mãi một lúc thật lâu sau từ môi miệng NgọcLong mới phát ra được tiếng nói:

- KiềuDung! Sao lại là em? Sao em có thể là...

Chàng không khóc! Nhưng nỗi xúc động của «thương, giận, mừng, tủi...» làm nghẹn cả cổ, lời không tuôn ra hết được!

Kiều Dung!

Phải! Kẻ làm NgọcLong điêu đứng một năm nay, kẻ đã khiến gia đình chàng tiêu mất nửa sản nghiệp và cũng là kẻ đã ban cho chàng nửa năm tình ái tuyệt vời cũng chính là nàng!

Chờ nổi xúc động trong lòng chàng lắng dịu xuống, Kiều Dung mới nhỏ nhẹ nói:

- Tha lỗi cho em ! Em chỉ muốn cho anh một bài học là «đừng bao giờ xem thường đàn bà». Em đã từng nói với anh và các bạn anh, nước ta vào cái thời «trọng nam khinh nữ», bị Tàu đô hộ cả ngàn năm, vậy mà công việc đánh đuổi giặc dành lại quê hương chính là hai bà Trưng, bà Triệu. Xem thế người đàn bà vì yêu thương chồng con mà chịu nén mình chốn tư gia, chớ nào phải không đủ tài kinh bang tế thế giữ nước trị dân? Anh bách chiến bách thắng trên thương trường, đánh bại cả người Mỹ, tạo được sản nghiệp, tên tuổi lẫy lừng. Anh nghĩ rằng nhờ tài sức, anh trở thành vô địch.

Nói đến đó nàng vụt nhìn xoáy vào mắt chàng, tiếp:

- Chiến đấu trên thương trường cũng như ngoài mặt trận. Đừng bao giờ vì thành công vài trận đầu mà kiêu ngạo khinh địch. Và cũng đừng nên quá tin kẻ kề cận bên mình nói điều quan trọng bí mật. Ông Thiệu chẳng từng vì dùng người một cách hời hợt mà để bọn cộng sản nằm vùng thao túng đến đổi mất nước đó sao?

NgọcLong như kẻ chết chìm:

- KiềuDung em ơi, anh van em! Đừng oán trách anh nữa! Vì yêu em mà anh mới cho em biết tất cả những bí mật của nghề nghiệp. Chẳng lẽ với người mình yêu, mình e dè giấu

giếm mọi sự sao? Chẳng lẽ em muốn anh không thành thật với em và tin tưởng em sao?

- Ngày nào em là vợ của anh, lúc ấy anh có thể tin tưởng em toàn diện. Bằng nếu em chỉ là bạn gái, anh vẫn phải đề phòng. Từ ngàn xưa biết bao anh hùng chiến bại vì «mỹ nhân» anh không lấy đó làm gương sao?

- Điều này chắc không ai không biết! Nhưng anh sẵn sàng «xuôi tay đầu hàng» trước mỹ nhân của anh. Anh chịu thua em mà không oán trách than van gì cả! Công ty VICOTY và cuộc đời anh, anh để tùy em quyết định và xử trí.

Sắc mặt chàng thật áo não khi nói. KiềuDung cảm thương, chồm tới ôm chàng, bảo nhỏ:

- Được rồi! Em đã quyết định làm bà chủ VICOTY. Chủ đây không có nghĩa anh phải sang nhượng tên em, mà là vợ anh. Điều này em đã nói với anh hôm qua. Từ đây chúng mình làm hoà với nhau. Những gì thuộc về em, cũng thuộc về anh. Công ty và các chợ của chúng ta sẽ là của chung. Nhưng em nghĩ chúng ta nên để hai tên như hiện tại thì việc buôn bán sẽ có lợi hơn. Ví như hàng hoá tung ra, lúc chợ anh cho giá cao, chợ em cho giá hạ, hoặc ngược lại. Như thế hàng hoá hai chợ lúc nào cũng có thể ồ ạt bán ra, vì tâm lý người mua hễ thấy rẻ thì mua nhiều hơn.

NgọcLong nói giọng tâm phục:

- Anh thật phục em sát đất và không còn lời nào để khen em, ngoài việc từ đây tôn em làm quân sư.

Sau câu nói chàng ghì nàng vào lòng, đặt lên môi nàng một nụ hôn say đắm. Kiều Dung buông chàng ra, vuốt lại sóng áo, nói:

- Bây giờ chúng mình phải ra về để trả văn phòng cho chủ thuê.

- Nhưng anh có hai câu hỏi.

- Anh hãy hỏi đi.

- Làm thế nào em trở thành bà chủ «YOU and ME»?

- Sau ngày rời Harvard với lòng bi hận, em trở về Paris sống bên cha mẹ, học tiếp ngành quản lý kinh doanh. Sau khi tốt nghiệp em làm phụ tá cho chủ công ty xuất nhập cảng của Pháp. Thời gian này em quen với một chàng Mỹ, gốc Pháp tên Dumas, rồi kết hôn với người ấy, qua Mỹ sống ở New-York. Người ấy còn trẻ, chỉ bằng tuổi với em, nhưng là một chuyên gia về thị trường chứng khoán ở Wall Street. Anh ấy làm cố vấn cho các nhà đầu tư thương mại trên thế giới, kiếm được nhiều tiền, rất giàu có. Chỉ có điều vì nghề nghiệp anh ấy phải đi đây đi đó liên miên, ít khi có mặt ở nhà. Cuộc hôn nhân của chúng tôi đổ vỡ vì thiếu tình yêu, mà cũng vì ít khi chung sống với nhau. Cuối cùng chúng tôi quyết định ly dị và phân chia tài sản. Đứa con em tòa phán quyết do em nuôi dưỡng. Ba mẹ em cũng đã rời Paris qua New-York sống với em từ khi em kết hôn. Hiện giờ em đang tìm nhà ở thành phố này để rước ba mẹ em và con em về sống ở đây.

Kể đến đó nàng nhìn chàng bằng ánh mắt trêu ghẹo, nói tiếp:

- Tình cờ đọc trên báo Việt, thấy tên anh đứng đầu công ty VICOTY, tiếng tăm lừng lẫy ở phố Little Saigon vùng Cali. Em nghĩ ngay ý định trả thù anh nên đến thành phố này thành lập chợ 3 chợ «YOU and ME» để làm đối thủ cạnh tranh với anh cho rõ tài cao thấp. Thế nhưng sau khi gặp lại anh, tim em trở nên mềm yếu, tình yêu năm xưa bùng cháy trở lại, em rơi vào vòng tay anh... Điều này chính em cũng không ngờ và không tính trước!

NgọcLong than dài:

- Hoá ra em đến thành phố này là để trả thù anh! Đàn bà quả thật hận sâu, thù dai!

KiềuDung cười khúc khích:

- Như vậy mới đáng đời anh! Từ đây hết dám coi thường đàn bà. Còn câu hỏi thứ hai của anh là gì?

- Câu hỏi này em phải trả lời ngay, anh không thể chờ ngày mai. Và cũng tùy câu trả lời của em, anh sẽ khoan khoái ra về, hoặc giả nằm chết tại đây.

KiềuDung nguýt chàng:

- Việc chi mà anh hăm dọa em ghê quá vậy?

- Ngày cưới của chúng mình em định bao giờ?

KiềuDung đáp ngay:

- Tháng sau là sinh nhật của anh. Chúng ta chọn ngày ấy được không?

NgọcLong cảm động nói:

- Em vẫn chưa quên ngày sinh nhật của anh sao? Cám ơn em đã chọn ngày ấy.

Nàng cười vui vẻ:

- Giờ chúng mình ra ngoài tuyên bố ngày hôn lễ, sẵn dịp mời ông chương kế và luật sư của anh luôn thể nhé?

NgocLong gật đầu:

- Anh chỉ sợ sau nghe báo tin luật sư của anh té ngựa chết giắc! Chỉ vì khi nãy lúc anh bước vào văn phòng chương kế để gặp Mrs. Dumas, ông thấy mặt mày anh hầm hầm như sắp giết người.

KiềuDung bật cười:

- Có lẽ ông ấy cho rằng hai kẻ thù muốn kết hôn với nhau là để thay cho «hòa ước chiến tranh».

Sau câu nói dí dỏm của nàng, đôi tình nhân xô cửa phòng bước ra cùng lúc với tiếng cười dòn tan.

Ba người Mỹ ngơ ngác nhìn nhau...

* * *

Hết

HuỳnhDung